

СТИВЪН КИНГ

РИЧАРД ЧИЗМАР

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

КУТИЯТА НА ГУЕНДИ

СТИВЪН КИНГ, РИЧАРД ЧИЗМАР КУТИЯТА НА ГУЕНДИ

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Ново пътуване към Касъл Рок в тази вледеняваща новела на Стивън Кинг и Ричард Чизмар.

През годините градчето Касъл Рок в щата Мейн е било свидетел на странни събития и необикновени посетители, но една от тези истории никога не е била разказвана... досега.

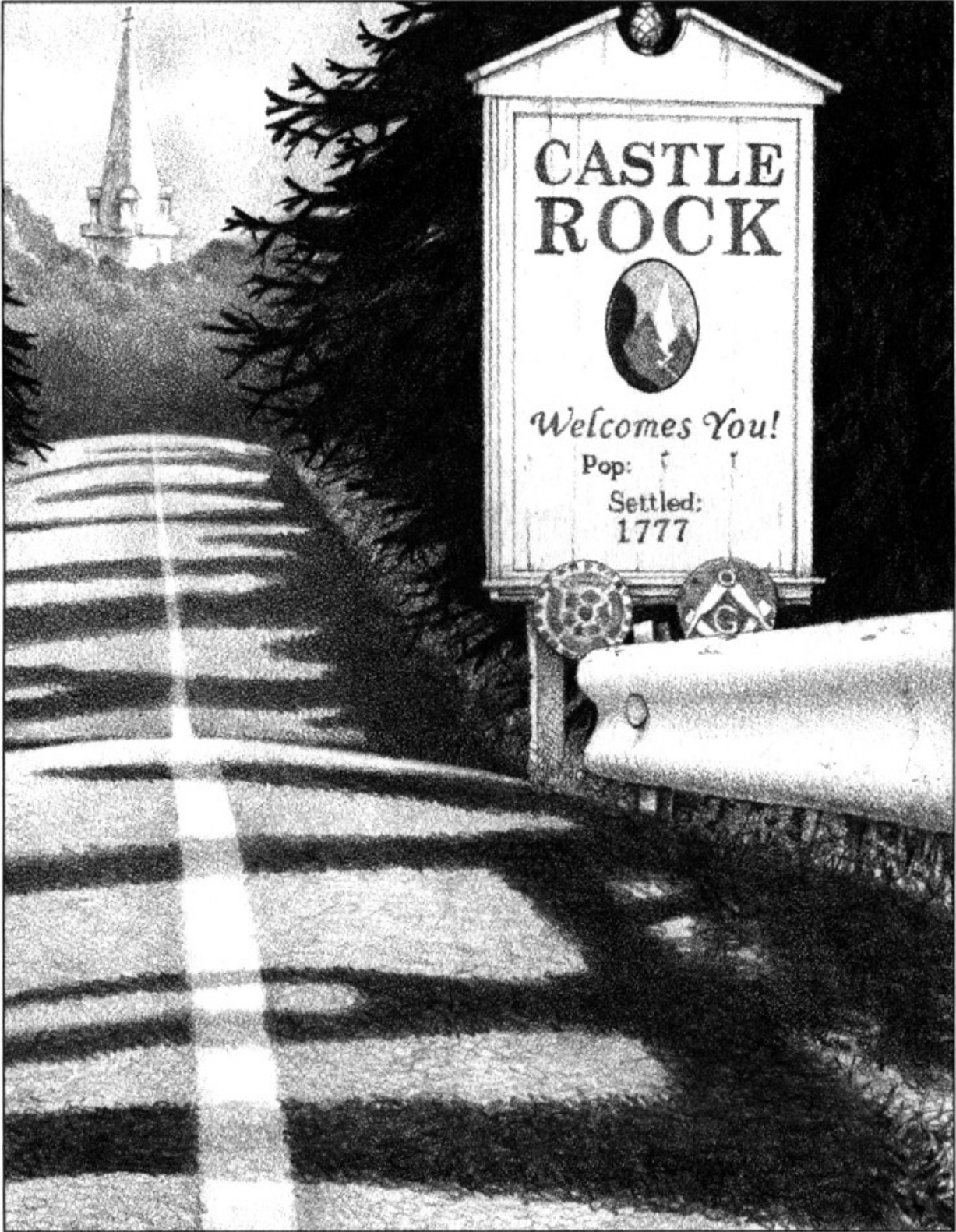
Три пътя водят от Касъл Рок до Касъл Вю — шосе 117, Приятният път и Стълбището на самоубийците. През лятото на 1974-та дванайсетгодишната Гуенди Питърсън всеки ден се качва по стълбището, което е монтирано с яки (макар и вече ръждясали) железни винтове за скалата. Горе си поема дъх и слуша крясъците на хлапетиите, които си играят на площадката.

Малко по-отдалече се носят удари от бейзболни топки — децата от Юношеската лига тренират за благотворителния мач в Деня на труда. Веднъж един непознат извиква на Гуенди:

„Ей, момиченце, ела за малко насам. Двамата с тебе трябва да си побъбрим“.

Под сянката на дърветата седи мъж с черно сако, бяла риза и черно бомбе. Ще дойде време и Гуенди ще сънува кошмари с това бомбе...

1.

Три пътя водят от градчето Касъл Рок до Касъл Вю — шосе 117, Приятния път и Стълбището на самоубийците. Това лято дванайсетгодишната Гуенди Питърсън всеки ден — да, даже в неделя — се качва по стълбището, което е монтирано с яки (макар и вече ръждясали) железни винтове за скалата. Изминава първите сто стъпала вървешком, вторите сто тича и последните сто и пет спринтира, като пердаши — както би се изразил баща ѝ — към победата. Горе се превива на две с опорни на коленете длани, със зачервено лице и залепнали за бузите потни кичури (по време на финалния спринт те винаги се измъкват от завързаната ѝ на опашка коса, колкото и здраво да я е стегнала), и пъхти като стар товарен кон. Обаче пък има известен резултат. Когато се изправи и погледне надолу, вижда върховете на маратонките си. За разлика от юни, в последния учебен ден, който беше и последният ѝ ден в Касълрокското начално училище.

Подгизналата ѝ тениска се е опънала по тялото ѝ, но като цяло се чувства доста добре. През юни имаше чувството, че ще умре от инфаркт всеки път, щом стигнеше горе. Наблизо се чуват крясъците на хлапетиите, които си играят на площадката. Малко по-отдалече се донасят удари на алуминиеви бухалки по бейзболни топки — децата от Юношеската лига тренират за благотворителния мач в Деня на труда.

Тя бърше очилата си с носна кърпичка, която носи в джоба на шортите си точно с такава цел, и в този момент някой я вика.

— Ей, момиченце, ела за малко насам. Двамата с тебе трябва да си побърим.

Гуенди си слага очилата и потъналият в мъгла свят изведнъж придобива фокус. На една пейка под сянката на дърветата, близо до чакълена пътека, която води от стълбището към Развлекателния парк „Касъл Вю“, седи мъж с черни дънки, черно сако и бяла риза с разкопчана яка. И с малко черно бомбе. Ще дойде време и Гуенди ще сънува кошмари с това бомбе.

Тази седмица мъжът винаги е на пейката и чете една и съща книга („Гравитационната дъга“, дебела е и изглежда адски мъчна), но досега не я е заговарял. Гуенди предпазливо се обръща към него.

— Не бива да разговарям с непознати.

— Вярно е. — Изглежда на възрастта на баща ѝ, с други думи около трийсет и осем, и е красив, само че носи черно сако в горещо августовско утро, което в очите на Гуенди го прави потенциален хахо. — Сигурно така те е учила майка ти, нали?

— Баща ми — отвърща тя. Ще трябва да мине покрай него на път за площадката и ако мъжът действително е хахо, може да се опита да я хване, но Гуенди не се страхува много. Светло е в края на краищата, наблизко е оживената площадка и тя вече си е починала от изкачването.

— В такъв случай ми позволи да се представя — казва мъжът с черното сако. — Аз съм Ричард Фарис. А ти си?...

Момичето се поколебава, после взема решение. „Нищо лошо няма да се случи“.

— Гуенди Питърсън.

— Ето че вече се познаваме.

Тя се ръкува с него.

— Имената не са познаване.

Мъжът отмята глава и се размива. Искреното му веселие е невероятно чаровно и Гуенди също се усмихва. Въпреки това продължава да се държи дистанцирано.

Той насочва показалец към нея.

— Това си го биваше. И тебе си те бива, Гуенди. И като стана дума, що за име е това?

— Комбинация. Баща ми искал да ме кръстят Гуендолин на баба му, а майка ми — Уенди, като в „Питър Пан“. Затова направили компромис. На почивка ли сте тук, господин Фарис? — Това ѝ се струваше вероятно, нали бяха в Мейн, а този щат се самообявява за земя на почивките. Даже го пише на автомобилните номера.

— В известен смисъл, да. Пътувам насам-натам. Една седмица съм в Мичиган, другата — във Флорида, после отскачам до Кони Айланд да похапна от прочутия им хотдог с чили и да се повозя на „Циклона“. Аз съм скитник, така да се каже, обикалям из цяла

Америка. Държа под око някои хора и от време на време пак се връщам да ги наглеждам.

— Е, много ми беше приятно да си поговорим, господин Харис, но вече трябва да...

— Остани още мъничко. Разбираш ли, ти си от хората, които напоследък държа под око.

Това би трябвало да й прозвучи злоещо (то си и звучеше, донякъде), обаче мъжът продължава да се усмихва след по-раншното си размиване, очите му са весели и дори да е педофил, добре го крие. Както, предполага тя, правят най-хитрите педофили.

— Имам една теория за тебе, госпожице Гуенди Питърсън. Развита въз основа на внимателно наблюдение, като всички сериозни теории. Искаш ли да я чуеш?

— Ами, да, естествено.

— Забелязах, че си възпълничка.

Мъжът може би вижда, че думите му я карат да се напрегне, защото вдига ръка и поклаща глава, все едно казва: „Чакай, недей да бързаш“.

— Даже сигурно се смяташ за дебела, понеже момичетата и жените в тая наша страна имат странни представи за външния си вид. Медиите... Знаеш ли какво са „медии“?

— Разбира се. Вестниците, телевизията, „Тайм“ и „Нюзуик“.

— Точно така. Та, значи, медиите казват: „Момичета, жени, можете да сте каквито пожелаете в тоя нов и славен свят на всеобщо равенство, стига да си виждате пръстите на краката, когато сте изправени“.

„Наистина ме е наблюдавал — помисля си Гуенди, — защото го правя всеки път, щом се кача тук горе“. Изчервява се. Не може да се овладее, обаче изчервяването е чисто повърхностно. Иначе изпитва нещо подобно на дръзка предизвикателност. Тъкмо това я кара всеки ден да тича по стълбището. Това и Франки Стоун.

— Та предполагам, че някой ти се е подиграл за теглото ти, за външния ти вид или и за двете, и ти си решила да вземеш нещата в свои ръце. Познах ли? Може и да не е точно в десетката, но поне съм близо.

Сигурно тъкмо защото е непознат, Гуенди е в състояние да му каже нещо, което не може да сподели нито с майка си, нито с баща си.

Или пък е заради сините му очи, които са любопитни и заинтригувани, ала без капка злоба — поне тя не открива в тях злоба.

— Едно момче от училище, Франки Стоун, почна да ми вика Гудийър. Нали разбирате, като...

— Като цепелина на Гудийър, да.

— Аха. Франки е отврат. — Тя се поколебава дали да му разкаже как Франки се перчи и говори мръсотии на площадката, но се отказва. — И други момчета почнаха да ми викат така, после се включиха и някои момичета. Не от моите приятелки, други. Това беше в шести клас. Идния месец тръгвам в прогимназията и... ъъ...

— Решила си тоя прякор да не те преследва и там — довършва вместо нея господин Ричард Фарис. — Ясно. Освен това ще пораснеш и на ръст, нали знаеш. — Очите му я измерват от глава до пети, обаче не по онзи начин, от който може да я побият тръпки. А с чисто научна цел. — Струва ми се, че ще станеш към метър и седемдесет и пет, може и повече. Висока за момиче.

— Вече почнах да се източвам, ама няма да стоя и да чакам със скръстени ръце — отговаря Гуенди.

— Точно както си мислех — казва Фарис. — Не стой със скръстени ръце, недей да мрънкаш, направо действай. Пълен напред! Чудесно. Тъкмо затова исках да се запозная с тебе.

— Беше ми много приятно да си поговорим, господин Фарис, но вече трябва да тръгвам.

— Не, трябва да останеш тук. — Той вече не се усмихва. Лицето му е строго и сините му очи сякаш са станали сиви. Бомбето хвърля върху челото му тясна сянка, която прилича на татуировка. — Имам нещо за тебе. Подарък. Понеже си онази.

— Не взимам нищо от непознати — заявява Гуенди. Вече малко я е страх. Може би не само малко.

— Имената не са познаване, съгласен съм, обаче ние двамата не сме непознати. Аз те познавам и знам, че това нещо, което искам да ти подаря, е направено за някой като тебе. Някой млад и стъпил здраво на краката си. Аз те усетих, Гуенди, много преди да те видя. И ето, че си тук. — Мъжът се премества в края на пейката и потупва мястото до себе си. — Ела и седни до мене.

Гуенди се приближава, чувства се като насън.

— Нали няма... да ми направите нещо лошо, господин Фарис?

Той се усмихва.

— Например да те сграбча ли? Да те завлека в храстите и да направя нещо извратено с тебе? — Мъжът посочва оттагък пътеката. На няма и петнайсет метра от тях двайсетина-трийсет хлапета с тениски на Касълрокия градски лагер си играят на пързалките, люлките и катерушките под надзора на четирима тийнейджъри. — Едва ли ще ми се размине, не мислиш ли? Пък и момиченцата не ме интересуват сексуално. По принцип изобщо не ме интересуват, но както вече казах или поне намекнах, ти си различна. А сега седни.

Тя сяда. Потта по тялото ѝ се е вледенила. Хрумва ѝ, че въпреки всичките си сладки приказки сега той ще се опита да я целуне въпреки децата на площадката и техните млади наставници. Ала той не го прави. Пресяга се под пейката и вдига брезентова мешка. Разтваря я и изважда отвътре прелестна махагонова кутия — лъскавата ѝ кафява повърхност е толкова наситена, че дълбоко в лака Гуенди зърва мънички червеникави отблясъци. Дълга е към четирийсет сантиметра, около трийсет широка и петнайсетина висока. Веднага ѝ се прииска да я има, не само защото е толкова красива. Иска я, защото е нейна. Като нещо наистина ценно, наистина любимо, загубено толкова отдавна, че почти е забравено, но сега е открито отново. Сякаш го е притежавала в някакъв друг живот, в който е била принцеса или нещо подобно.

— Какво е това? — тихичко пита Гуенди.

— Кутия с копчета — отвърща господин Фарис. — Твоята кутия с копчета. Виж.

И накланя кутията, за да ѝ покаже копчетата върху капака, шест в два реда и по едно в двата края. Общо осем. Светлозелено и тъмозелено, жълто и оранжево, синьо и лилаво. Едното от крайните е червено. Другото е черно. В двата края има и по едно лостче, а в средата — нещо, което прилича на слот.

— Копчетата се натискат много трудно — пояснява мъжът. — Трябва да ги натиснеш с палец и да приложиш доста сила. Кое то е добре, повярвай ми. Не бива да допускаш грешки с тях, о, не. Особено с черното.

Гуенди е забравила страха си от него. Кутията я е хипнотизирала и когато той ѝ я подава, тя я взима. Очаква да е тежка — в края на краищата махагонът е тежко дърво, пък и кой знае какво има вътре, —

но не е. Може да я подхвърли върху изпънатите си пръсти. Тя прокарва показалец по лъскавата, малко вдлъбната повърхност на копчетата и цветовете им сякаш почти осветяват кожата ѝ.

— Защо? Какво се прави с тях?

— По-късно ще говорим за това. Сега насочи вниманието си към лостчетата. Те се изтеглят много по-лесно, отколкото се натискат копчетата. Можеш да го направиш даже с кутрето си. Когато дръпнеш лостчето в левия край, онова до червеното копче, отвътре ще изскочи шоколадче с форма на животно.

— Аз не... — започна Гуенди.

— Не взимаш сладкиши от непознати, знам — прекъсва я Фарис и забелва очи толкова смешно, че тя се изкикотва. — Нали се разбрахме за това, Гуенди?

— Друго исках да кажа. Исках да кажа, че не ям *шоколад*. Поне това лято. Иначе как ще отслабна, ако ям сладко?! Повярвайте ми, щом почна, не мога да спра. Най-лошо е с шоколада. Направо съм шокохоличка.

— О, тъкмо това им е хубавото на шоколадчетата, които изскачат от кутията — отговаря Ричард Фарис. — Те са малки почти колкото желирани бобчета и са много сладки... но щом изядеш едно, няма да поискаш друго. Ще си изяждаш яденето, обаче няма да искаш допълнително. Нито пък ще ти се искат други лакомства. Особено ония среднощни вкусотиини, дето са смърт за талията.

Гуенди, която до това лято редовно си е правила сандвичи с фъстъчено масло и крем меренг около час преди лягане, знае точно за какво говори той. Освен това винаги умира от глад след сутрешното тичане.

— Това е като някакъв шантав продукт за отслабване — отбелязва тя. — От ония, дето се чувстваш като балон и после пикаеш като луд. Баба ми пробва такова нещо и след седмица се поболя.

— Не. Просто шоколад. Но *чист*. Не като шоколадовите лакомства от магазина. Опитай го.

Гуенди се замисля над предложението, но не задълго. После свива кутрето си около лостчето — което е прекалено малко, за да го дръпнеш лесно с друг пръст, — и го изтегля. Слотът се отваря. Отвътре излиза тясна дървена поличка. Върху нея лежи шоколадово зайче, не по-голямо от желирано бобче, точно както е казал господин Фарис.

Тя го взима и го поглежда с почуда.

— Леле! Каква козинка! Ами ушите?! И миличките му *очички*!

— Да — съгласява се той. — Красиво е, нали? А сега го лапни! Бързо!

Гуенди се подчинява, без да се замисли, и устата ѝ се изпълва със сладост. Господин Фарис е прав, никога не е опитвала такова шоколадче от магазина. *Изобщо* не си спомня да е опитвала нещо толкова вкусно. Този невероятен вкус не е само в устата ѝ, а в цялата ѝ глава. Докато шоколадчето се топи върху езика ѝ, поличката се прибира и слотът се затваря.

— Вкусно ли е? — пита той.

— Ммм! — Не може да произнесе нищо повече. Ако това беше обикновено шоколадче, тя щеше да е като мишка в научен експеримент и да дърпа лостчето, докато не го счупи или докато кутията не престане да пуска шоколадчета. Но на Гуенди не ѝ се яде повече. А и едва ли ще се отбие за скрежина в снекбара от срещнатата страна на площадката. Изобщо не е гладна. Тя е...

— Удовлетворена ли си? — пита Фарис.

— Да! — Точно това е думата, да. Никога не е изпитвала такова удовлетворение от каквото и да е, даже от колелото, което са ѝ подарили за деветия ѝ рожден ден.

— Добре. Утре сигурно ще ти се прииска още едно и ще *можеш* да си вземеш, защото кутията с копчетата е твоя. Поне засега.

— Колко шоколадови животинчета има вътре?

Вместо да ѝ отговори, той я подканва да дръпне лостчето от другата страна.

— Друг вид шоколадчета ли пуска?

— Опитай и ще видиш.

Гуенди свива кутре около лостчето и го дръпва. Този път върху поличката, която излиза от слота, лежи сребърна монета, толкова голяма и лъскава, че тя трябва да примижи, за да предпази очите си от отразяващата се утринна светлина. Взима я и поличката се прибира. Сребърната монета тежи в дланта ѝ. Върху нея има профил на жена с нещо като корона. Отдолу сред полукръг от звезди е отсечена датата: 1891. Над главата ѝ са изписани думите „E Pluribus Unum“.

— Това е сребърен долар на Морган — с даскалски глас я осведомява Фарис. — Почти двайсет и седем грама чисто сребро.

Създаден е от господин Джордж Морган, който бил едва трийсетгодишен, когато гравирал лика на филаделфийската дама Ана Уилс Уилямс върху тази страна на монетата, която ти би нарекла „ези“. На обратната страна е американският орел.

— Красива е — ахва тя и после с огромна неохота му я протяга.

Фарис скръства ръце на гърдите си и поклаща глава.

— Тя не е моя, Гуенди. Твоя е. Всичко, което излезе от кутията, е твое, и шоколадчетата, и монетите, понеже *самата* кутия е твоя. Между другото, в момента нумизматичната стойност на този Морганов долар е почти шестстотин долара.

— Тъх... не мога да го взема — заявява тя. Гласът ѝ прозвучава далечно в собствените ѝ уши. Струва ѝ се (също като първия път преди два месеца, когато тича по Стълбището на самоубийците), че ще припадне. — С нищо не съм го заслужила.

— Но ще го заслужиш. — Фарис изважда старомоден джобен часовник. Той също забива слънчеви стрели в очите на Гуенди, само че не сребърни, а златни. Мъжът отваря капачето и поглежда циферблата, после прибира часовника в джоба на черното си сако. — Вече не разполагам с много време, затова обърни внимание на копчетата и ме слушай внимателно. Съгласна ли си?

— Д-да.

— Първо прибири сребърния долар в джоба си, защото те разсейва.

Тя се подчинява и усеща тежкия кръг върху бедрото си.

— Колко са континентите на земното кълбо, Гуенди? Знаеш ли?

— Седем — отговаря момичето. Учили са го в трети или четвърти клас.

— Точно така. Но тъй като е на практика необитаема, Антарктида не е представена тук... освен, разбира се, от черното копче. По-късно ще стигнем и до него. — Фарис последователно почуква лекичко по вдлъбнатите повърхности на копчетата, които са подредени по двойки. — Светлозелено: Азия. Тъмнозелено: Африка. Оранжево: Европа. Жълто: Австралия. Синьо: Северна Америка. Лилаво: Южна Америка. Внимава ли? Ще успееш ли да ги запомниш?

— Да. — Казва го без колебание. Винаги е имала отлична памет и ѝ хрумва смахнатата идея, че великолепното шоколадче, което е

изяла, още повече ѝ помага да се съсредоточи. Не знае какво означава всичко това, но дали ще запомни какъв цвят представлява съответния континент?! Определено. — А какво представлява червеното копче?

— Каквото поискаш, а ти *ще* поискаш, притежателят на кутията винаги иска. Нормално е. Желанието да научаваш и правиш разни неща е в сърцето на човешката раса. Изследователството, Гуенди! То е едновременно и болестта, и лекът за нея!

„Вече не съм в Касъл Рок — помисля си момичето. — Озовала съм се на някое от ония места, за които обичам да чета. В Оз, Нарния или Хобитово. Всичко това не е реално“.

— Но запомни, че повече от веднъж може да използваш само червеното копче — продължава Фарис.

— Ами черното?

— То е всичко. — Мъжът се изправя. — Цялата работа. Голямата риба, както би казал баща ти.

Тя го зяпва. Баща ѝ *наистина* използва този израз.

— Откъде знаете, че ба...

— Извинявай, че те прекъсвам, много е нелюбезно, но наистина бързам. Грижи се за кутията. Тя дава подаръци, които обаче са прекалено малки, за да компенсират отговорността. И внимавай. Открийт ли я, родителите ти ще почнат да те разпитват.

— Да не повярва човек. — Гуенди се засмива беззвучно. Все едно са я ударили с юмрук в корема. — Господин Фарис, защо ми давате тази кутия? *Защо точно на мене?*

— В този наш свят са натрупани огромни арсенали от оръжия, които могат да унищожат целия живот на планетата за милион години — отговаря мъжът, като я гледа в очите. — Хората, които отговарят за тях, всеки ден си задават същия въпрос. Избрах тебе, понеже си най-подходяща от всички на това място в този момент. Грижи се за кутията. Съветвам те да не допускаш *никой* да я открие, не само родителите ти, защото хората са любопитни. Когато видят лост, първата им работа е да го дръпнат. И когато видят копче, веднага им се прииска да го натиснат.

— Но какво ще стане, ако го направят? Какво ще стане, ако го направя аз?

Ричард Фарис само се усмихва, поклаща глава и тръгва към скалата, където е поставен следният надпис: „ВНИМАНИЕ!

ЗАБРАНЕНО ЗА ДЕЦА ПОД 10 ГОДИНИ БЕЗ ВЪЗРАСТЕН ПРИДРУЖИТЕЛ!“. После се обръща към нея.

— Я ми кажи, Гуенди, защо му викат Стълбището на самоубийците?

— Защото някакъв мъж скочил отгук през хиляда деветстотин трийсет и четвърта. Или нещо подобно. — Момичето държи кутията с копчетата в скута си. — А преди четири-пет години скочи и една жена. Татко казва, че в Общинския съвет обсъждали дали да не го махнат, обаче всички в Съвета са републиканци, а републиканците мразят промените. Поне така казва татко. Един от съветниците заявил, че стълбището било туристическа атракция, което в известен смисъл си е така, и че по едно самоубийство на трийсет и пет години не било чак толкова страшно. Виж, ако се превърнело в мания, пак щели да гласуват.

Господин Фарис се усмихва.

— Ох, тези провинциални градчета! Обожавам ги!

— Аз ви отговорих на въпроса, а сега вие отговорете на моя! Какво ще стане, ако натисна някое от копчетата? Какво ще стане, ако натисна това за Африка например? — И още щом докосва с палец тъмнозеленото копче, изпитва желание — не много силно, но осезаемо, — да го натисне и да узнае сама.

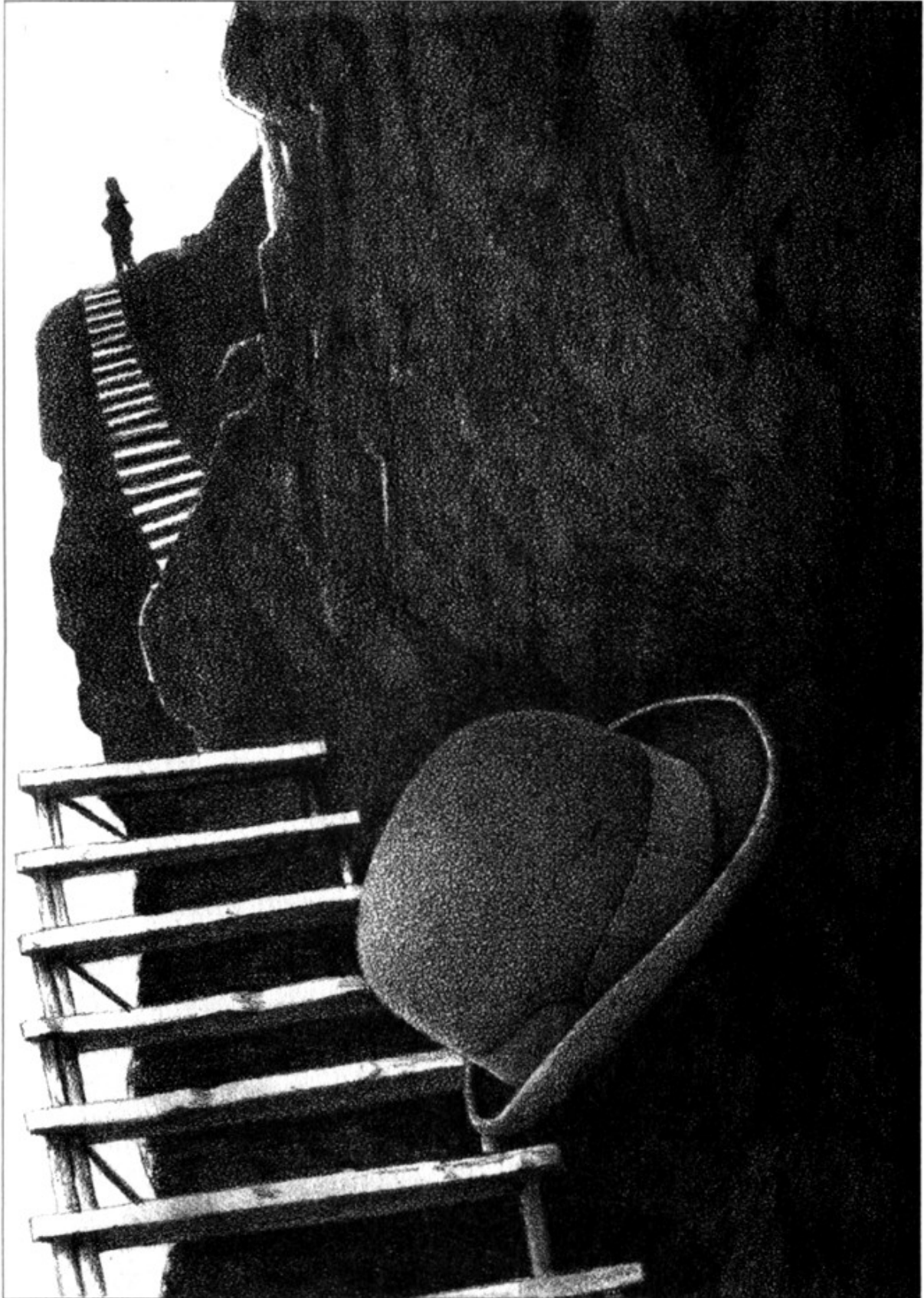
Усмивката му се превръща в откровено хилене. Не особено любезно според Гуенди Питърсън.

— Защо задаваш въпрос, чийто отговор вече знаеш?

И преди момичето да успее да каже нещо, той тръгва надолу. Гуенди остава да седи на пейката още няколко секунди, после се изправя, изтичва на ръждивата желязна площадка и се надвесва над стълбището. Въпреки че не е имал време да измине цялото разстояние до подножието на скалата, господин Фарис го няма. Почти. Приблизително по средата, някъде на около сто и петдесет стъпала, лежи черното му бомбе, изгубено или отвяно от вятъра.

Тя се връща на пейката, прибира кутията с копчетата — *своята* кутия — в брезентовата мешка и тръгва надолу по стълбището, като през цялото време се държи за парапета. Когато стига до кръглата шапка, се замисля дали да я вдигне, но вместо това я изритва настрани и я гледа как се премята във въздуха, докато накрая пада в буренака долу. Когато по-късно се връща да търси бомбето, то е изчезнало.

Денят е 22 август 1974-та.

2.

И двамата ѝ родители са на работа и когато се връща на Карбин Стрийт, малката къща е изцяло на нейно разположение. Гуенди прибира кутията с копчетата под кревата си и я оставя там цели десет минути, преди да осъзнае, че мястото не е подходящо. Тя поддържа стаята си сравнително чиста, но от време на време майка ѝ минава с прахосмукачката и всяка събота сутрин сменя спалното бельо (задължение, което щяла да прехвърли на Гуенди, щом станела на тринайсет). Майка ѝ не бива да открие кутията, понеже майките искат да знаят всичко.

Сеща се за тавана. Ами ако родителите ѝ най-после се наканят да го разчистят и организират разпродажба на двора, а не само да приказват за това? Същото се отнася за склада над гаража. Гуенди разбира (сега тази мисъл е новост за нея от гледна точка на последиците в света на възрастните, а по-късно ще се превърне в досаден факт): тайните са проблем, може би най-големият от всички. Тягостни са за ума и заемат място в живота.

После си спомня за дъба в задния двор и люлката от автомобилна гума, която вече почти не използва — на дванайсет човек е прекалено голям за такива бебешки забавления. Между възлестите корени на дървото има хралупа. Понякога се е свирала там, когато са играли на криеница с приятелите ѝ. Вече е прекалено едра за това („Струва ми се, че ще станеш към метър и седемдесет и пет, може и повече“, ѝ е казал господин Фарис), обаче е точно колкото за кутията, а в брезентовата мешка ще е на сухо, когато вали. Ако пък се излее проливен дъжд, Гуенди ще иде и ще я премести.

Тя я напъхва в хралупата, тръгва обратно към къщата, после се сеща за сребърния долар. Връща се при дъба и го прибира в мешката при кутията.

Опасява се, че когато се приберат, родителите ѝ ще видят, че ѝ се е случило нещо странно, че е различна, но те не забелязват нищо. Потънали са в собствените си проблеми, както обикновено — баща ѝ в

застрахователната фирма, майка ѝ в касълрокското представителство на „Форд“, където е секретарка, — и естествено, двамата обръщат по някоя и друга чашка. Винаги го правят. Момичето изяжда по една порция от всичко на вечеря и си омига чинията, обаче отказва шоколадовата торта, която баща ѝ е донесъл от пекарната до службата му.

— Господи боже, да не си болна? — пита баща ѝ.

Гуенди се усмихва.

— Възможно е.

Сигурна е, че ще лежи будна до късно и ще мисли за срещата си с господин Фарис и за кутията с копчетата, скрита в хралупата под дъба в задния двор, ала греша. Тъкмо си казва „Светлозелено за Азия, тъмнозелено за Африка, жълто за Австралия...“, и се унася в сън до сутринта, когато е време да изяде голяма паница овесени ядки с плодове и после за пореден път да изкачи Стълбището на самоубийците.

Когато се връща с напрегнати мускули и къркорещ стомах, измъква брезентовата мешка от хралупата, изважда кутията и с кутрето си издърпва лявото лостче, онова до червеното копче („Каквото поискаш“, беше отговорил господин Фарис на въпроса ѝ за него). Слотът се отваря и отвътре се появява поличката. Върху нея лежи шоколадова костенурка, малка, но съвършена — плочките на корубата ѝ са изваяни с изумителна прецизност. Гуенди лапва шоколадчето. Сладостта изпълва устата ѝ. Гладът ѝ изчезва, макар че на обяд ще изяде целия сандвич с пушена наденица и сирене, който ѝ е оставила майка ѝ, плюс салатата с френски дресинг и голяма чаша мляко. После поглежда пластмасовата кутия с останалата торта. Изглежда добре, ала това е чисто интелектуална оценка. Същото отношение може да има и към някой от комиксите за доктор Стрейндж, обаче няма да изпита желание да го изяде, както не ѝ се яде и от тортата.

Следобед отива да покара колело с приятелката си Олив и после двете отиват в стаята на Олив, слушат плочи и си приказват за следващата учебна година. Постъпването в Касълрокската прогимназия ги изпълва едновременно със страх и вълнение.

Прибира се преди връщането на родителите си, отново изважда кутията с копчетата от скривалището и дърпа паричното лостче, както вече го нарича. Не се случва нищо, слотът изобщо не се отваря. Е,

няма проблем. Може би защото е единствено дете без конкуренция, Гуенди не е алчна. Когато свършат, шоколадчетата ще ѝ липсват повече от сребърните долари. Надява се това да не е скоро, ама като дойде и този момент, голяма работа. *C'est la vie*, както казва баща ѝ. Или *merde se*, което означава, че се случват всякакви гадости.

Преди да прибере кутията, оглежда копчетата и назовава представяваните от тях континенти. Докосва ги едно по едно. Те я привличат — харесва ѝ как допирът до всяко сякаш я изпълва с различен цвят, но не пипа черното. Виж, то я плаши. Е... те всичките са си малко страшни, обаче черното е като голяма тъмна бенка, обезобразяваща и може би злокачествена.

В събота Питърсънови се натоварват на семейното комби „Субару“ и заминават на гости у сестрата на баща ѝ в Ярмът. Гуенди обича да ходи там, понеже близначките на леля Доти и вуйчо Джим са почти на нейната възраст и трите винаги си прекарват страхотно. В събота вечер обикновено ходят на кино (този път са два филма един след друг в автокино „Прайдс Корнър“ — „Мълнията и Бързака“ и „Да изчезнеш за 60 секунди“) и момичетата лежат на земята в спални чували, и си бърбят, когато филмът им доскучае.

Гуенди се забавлява и този път, но мислите ѝ все се връщат към кутията с копчетата. Ами ако някой я намери и я открадне? Знае, че това не е много вероятно — крадецът просто ще влезе в къщата и няма да рови под дърветата в задния двор, — обаче опасението продължава да я гложди. Отчасти заради собственическото чувство, което изпитва — понеже е нейна. Отчасти, защото ѝ се хапват още шоколадови животинчета. Основното обаче е свързано с копчетата. Ако ги види крадец, ще се зачуди за какво са и ще ги натисне. Какво ще се случи тогава? Особено ако натисне черното? Тя вече го нарича „раковото копче“.

Майка ѝ казва, че иска да си тръгнат рано в неделя (ще има събрание на Дамското дружество, а тази година госпожа Питърсън е ковчежник), и Гуенди изпитва облекчение. Когато се прибират, си обува старите дънки и отива в задния двор. Известно време се люлее на гумата, после се преструва, че е изпуснала нещо, и кляка, все едно го търси. Всъщност търси брезентовата мешка. Тя си е там, където я е оставила... само че това не ѝ стига. Гуенди плахо протяга ръка между два възлести корена и напипва кутията. Едно от копчетата е точно под

показалеца и средния ѝ пръст — тя усеща вдлъбнатината му — и тя бързо дръпва ръка, все едно е пипнала нагорещен котлон. Но се успокоява. Поне докато отгоре ѝ не пада сянка.

— Искаш ли да те полюлея, миличка? — пита баща ѝ.

— Не. — Гуенди се изправя и изтупва коленете си. — Наистина вече съм прекалено голяма за това. Ще вляза вкъщи да погледам телевизия.

Той я прегръща, побутва очилата нагоре на носа ѝ, после прокаква пръсти през русата ѝ коса и разплита няколко заплетени кичура.

— Ставаш ужасно висока, но винаги ще си момиченцето на татко. Нали, Гуени?

— Да, татенце — казва тя и се прибира вътре. Преди да включи телевизора, поглежда към задния двор през прозореца над мивката (вече не се налага да се изправя на пръсти). Навън баща ѝ засилва гумата и я разлюлява. Тя изчаква да види дали няма да клекне, любопитен какво е търсила. Или гледала. Той обаче се обръща и тръгва към гаража. Тогава Гуенди отива в дневната, пуска си „Соул Трейн“ и се впуска в танци под музиката на Марвин Гей.

3.

В понеделник, когато се прибира от кроса по Стълбището на самоубийците, лостчето до червеното копче пуска шоколадово котенце. Тя опитва другото лостче, очаквайки, че пак няма да се случи нищо, но слотът се отваря, поличката излиза и отгоре ѝ отново лежи сребърен долар от 1891-ва, по чиито страни няма и драскотина — от онези монети, които се наричат „нециркулирали“, както по-късно ще научи Гуенди. Тя духва метала, замъглявайки лика на Ана Уилс Уилямс, после излъсква отдавна починалата филаделфийска дама до блясък с тениската си. Вече има два сребърни долара и ако господин Фарис не я е излъгал за стойността им, парите почти ще ѝ стигнат за годишната такса в Университета на Мейн. Добре че до следването остават години, понеже как би могло едно дванайсетгодишно момиче да продаде толкова ценни монети? Само какви въпроси ще предизвика това!

„Ами въпросите, които ще предизвика кутията?!“

Гуенди отново докосва копчетата едно по едно, като избягва противното черно, но този път се задържа върху червеното, върхът на показалеца ѝ го обикаля ли обикаля и тя изпитва извънредно странна комбинация от мъка и чувствена наслада. Накрая пъхва кутията в мешката, скрива я и отива с колелото у Олив. Двете правят яagodови тригуни под зоркия поглед на майката на Олив, после се качват горе и пак слушат плочи. Вратата се отваря и майката на Олив влиза, но не за да им каже да намалят звука, както очакват. Не, и на нея ѝ се танцува. Забавно е. Трите скачат и се смеят като луди и когато се прибира вкъщи, Гуенди изяжда голяма порция.

Обаче без допълнително.

4.

В Касълрокската прогимназия всичко е наред. Гуенди се среща със старите си приятелки и се запознава с нови. Забелязва, че някои момчета я зяпат, в което няма нищо лошо, понеже нито едно от тях не е Франки Стоун и нито едно от тях не ѝ вика Гудиър. Благодарение на Стълбището на самоубийците този прякор е останал в миналото. На рождения си ден през октомври получава плакат на Роби Бенсън, малък телевизор за нейната стая (каква радост, господи) и уроци как да сменя сама спалното си бельо (не особено радостно, но не и неприятно). Приемат я във футболния тим и в момичешкия отбор по лекоатлетически трибой, където скоро се отличава.

Шоколадовите животинчета продължават да излизат от кутията, нито едно като другите, винаги с изумителни детайли. На всеки една-две седмици получава и по един сребърен долар, винаги от 1891-ва. Пръстите ѝ все по-дълго се задържат върху червеното копче и понякога се чува да шепне:

— Каквото поискаш, каквото поискаш...

Госпожица Чайлс, учителката по история в седми клас, е млада и красива и прави всичко възможно уроците да са им интересни. Понякога усилията ѝ са напразни, но от време на време постигат и поразителни успехи. Точно преди коледната ваканция тя обявява, че първият ѝ урок през новата година ще премине като Ден на любопитството. Всеки ученик трябва да си намисли нещо историческо, което го интересува, и госпожица Чайлс ще се опита да задоволи любопитството му. Ако не може, ще постави въпроса на класа за дискусии и предположения.

— Само без въпроси за сексуалния живот на президентите — предупреждава тя, което кара момчетата да зареват от смях, а момичетата изпадат в истеричен кикот.

Денят настъпва и въпросите обхващат широк спектър. Франки Стоун се интересува дали ацтеките наистина са яли човешки сърца, а Били Дей — кой е направил статуите на Великденския остров, но

повечето питання в Деня на любопитството през януари 1975-а започват с „ами ако“. Ами ако Югът беше победил в Гражданската война? Ами ако Джордж Вашингтон беше умрял, да речем, от глад или студ във Вали Фордж? Ами ако Хитлер се беше удавил в коритото като бебе?

Идва ред на Гуенди и тя е готова, макар и мъничко нервна.

— Не съм сигурна дали това се вписва в задачата — започва Гуенди, — но ми се струва, че поне може да има исторически... ъъ...

— Исторически смисъл ли? — помага ѝ госпожица Чайлс.

— Да! Точно така!

— Добре. Разкажи ни.

— Ако имате копче, някакво вълшебно копче, и го натиснете, можете да убиете някого, да го накарате да изчезне или да взривите всяко място, което ви хрумне. Кого бихте накарали да изчезне или кое място бихте взривили?

Възцарява се почтително мълчание и класът размишлява над тази възхитително кръвожадна концепция, но госпожица Чайлс се намръщва.

— По принцип унищожаването на хора, било чрез убийство или изчезване, е много лоша идея — отвърща тя. — Както и взривяването на *което* и да било място.

— Ами Хиросима и Нагасаки? — обажда се Нанси Риърдън. — Искате да кажете, че бомбардирането им е нещо лошо, така ли?

Госпожица Чайлс се стъписва.

— Не, не точно, но само си помислете за всички невинни цивилни, които са загинали при бомбардировката на тези градове. За жените и децата. И бебетата. И после за радиацията! От нея са умрели още повече хора.

— Това ми е ясно, обаче моят дядо се е сражавал с японците през войната, бил се е при Гуадалканал и Тарауа — включва се в дискусиата Джоуи Лорънс. — Загинали много негови другари, било цяло чудо, че оцелял. Дядо казва, че като сме хвърлили ония бомби, сме се спасили от необходимостта да превземем Япония, при което сме можели да изгубим един милион души.

Идеята да убиеш някого (или да го накараш да изчезне) се е размила, обаче Гуенди не възразява и слуша унесено.

— Отличен аргумент. — Госпожица Чайлс кимва. — Как смятате, ученици? Бихте ли унищожили някое място, ако можехте, въпреки гибелта на цивилни граждани? И ако да, кое място и защо?

До края на часа разговарят за това. Ханой, казва Хенри Дюсо. Премахваме оня Хошимин и веднъж завинаги прекратяваме тъпата Виетнамска война. Мнозина се съгласяват с него. Джини Брукс мисли, че ще е много яко, ако Русия бъде изтрита от лицето на земята. Минди Елъртън е за унищожаването на Китай, тъй като баща ѝ казвал, че китайците били готови да почнат ядрена война, понеже имали ужасно голямо население. Франки Стоун предлага да се отърват от американските гета, където „онез черньовци правят дрога и трепят ченгета“.

След училище, докато Гуенди изтегля колелото си от велосипедната стойка, госпожица Чайлс усмихнато се приближава към нея.

— Само исках да ти благодаря за въпроса. Отначало малко се шокирах, но това се оказа един от най-хубавите часове, които сме имали тази година. Мисля, че се включиха всички, освен тебе, което е странно, понеже тъкмо ти зададе въпроса. Има ли място, което би искала да вдигнеш във въздуха, ако ти се удаде такава възможност? Или някой, от когото би искала да... въз... се отървеш?

Гуенди също ѝ се усмихва и отвърща:

— Не знам. Тъкмо затова и попитах.

— Добре че не съществува такава копче — въздъхва учителката.

— Напротив — възразява момичето. — Никсън има такава. Брежнев също. И още някои хора.

И след като дава този урок на госпожица Чайлс, не по история, а по съвременна политика, Гуенди се мята на колелото, което скоро съвсем ще ѝ е вече малко.

5.

През юни 1975-а Гуенди престава да си носи очилата.

Госпожа Питърсън се опитва да я убеди.

— Знам, че момичетата на твоята възраст почват да мислят за момчета, не съм забравила съвсем какво е да си на тринайсет, обаче онова, дето твърдят, че момчетата не сваляли очилати момичета, е пълна глупост. Не издавай на баща си, че съм го казала, Гуени, но всъщност момчетата свалят всичко, стига да е с пола, пък и ти си още прекалено малка за тия неща.

— А ти на колко си била, мамо, когато за пръв път си имала нещо с момче?

— На шестнайсет — без колебание излъгва госпожа Питърсън. Всъщност е била единайсетгодишна, когато с Джорджи Маклеланд са се целували на сеновала в плевнята на Маклеландови. О, здравата се бяха намляскали. — А и виж, Гуени, ти си много хубаво момиче, със или без очила.

— Много мило, но всъщност виждам по-добре без тях — обяснява Гуенди. — Вече само ми вредят на очите.

Госпожа Питърсън не вярва на дъщеря си, затова я завежда при доктор Емърсън, касълрокия офталмолог. И той не ѝ вярва... поне докато Гуенди не му дава очилата си и не прочита таблицата за проверка на зрението от горе до долу.

— Хм, проклет да съм — учудва се той. — Чувал съм за такива случаи, но са изключително редки. Сигурно ядеш много моркови, Гуенди.

— Сигурно е от това. — Момичето се усмихва и си помисля: „Всъщност е от шоколадчетата. От вълшебните шоколадови животинчета, които никога не свършват“.

6.

Страхът, че някой ще открие или открадне кутията, е като постоянен фонен шум в главата ѝ, но този страх никога не овладява живота ѝ. Хрумва ѝ, че това може да е една от причините господин Фарис да ѝ я даде. „Понеже си онази“ — беше казал той.

Училището ѝ върви, получава главна роля в пиесата, която играят в осми клас (и никога не забравя нито една реплика), продължава да спортува в отбора по трибой. Леката атлетика ѝ харесва най-много — когато адреналинът ѝ се освобождава, целият фонен шум на страха заглъхва. Понякога укорява господин Фарис, задето я е нагърбил с отговорността за кутията, но обикновено не го прави. Както ѝ е казал, тя дава подаръци. Те били малка компенсация, казал ѝ е тогава той, ала подаръците не ѝ се струват толкова малки — паметта ѝ е по-добра, вече не ѝ се иска да изяде всичко в хладилника, зрението ѝ е отлично, тича като вихър, а има и още нещо. Майка ѝ казва, че била много хубава, но нейната приятелка Олив е готова да стигне още по-далече.

— Божичко, ти си великолепна! — възкликва един ден приятелката ѝ, макар че не изглежда това да я радва много. Пак са в стаята на Олив и този път обсъждат загадките на гимназията, които скоро ще почнат да разплитат. — Вече не носиш очила и нямаш нито пъпчица, ега ти! Не е честно. Ще трябва да отпъждаш момчетата с пръчка.

Гуенди отминава това излияние със смях, ала знае, че Олив е права. Наистина е красива и великолепието е напълно постижимо в някакъв бъдещ момент. Може би докато стане време да влезе в университета. Само че какво ще прави с кутията, когато завърши училище? Не може просто да я остави в хралупата под дървото в задния двор, нали?

Хенри Дюсо я кани на смесените танци в първия петък вечер от гимназията, на връщане я държи за ръка и когато стигат до къщата ѝ, я целува. Не е зле, целуването де, само дето дъхът на Хенри е малко

гаден. Тя се надява, че следващото момче, с което се мляска, ще е използвало редовно вода за уста.

Събужда се в два през нощта, притиснала устата си с длани, за да заглуши вика си, все още под въздействието на най-ужасния кошмар, който е сънувала някога. В съня си е погледнала през прозореца над кухненската мивка и е видяла Хенри да седи на люлката (която баща ѝ всъщност е свалил преди година). И да държи в скута си кутията с копчетата. Гуенди изхвърчава навън и му вика да не натиска никое копче, особено черното...

— А, това ли? — ухили се Хенри и заби палец върху раковото копче.

Небето над тях помръкна. Земята затъмна като жива. Гуенди знаеше, че навсякъде по света се срутват прочути забележителности, надигат се морета. След броени секунди — след няколко мига — планетата щеше да избухне като ябълка, в която е натикан фойерверк, и между Марс и Венера нямаше да остане нищо друго освен втори астероиден пояс.

— Сън — казва Гуенди и се изправя пред прозореца на спалнята си. — Сън, сън, просто сън, само сън.

Да. Дъбът си е там, вече без люлката, и Хенри Дюсо го няма. Но ако вземе кутията и знае какво представлява всяко копче, какво ще направи той? Ще натисне червеното и ще вдигне във въздуха Ханой? Или ще си рече, по дяволите, и ще натисне светлозеленото?

— И ще взриви цяла Азия — прошепва тя. Понеже тъкмо това правят копчетата, да. Знае го още отначало, както го е казал господин Фарис. Лилавото взривява Южна Америка, оранжевото — Европа, червеното прави каквото поискаш, каквото ти хрумне. А черното?

Черното взривява всичко.

— Не е възможно — промълвява Гуенди, когато се връща в леглото. — Това е безумно.

Обаче светът си е безумен. Стига само да гледаш новините и ще го разбереш.

Когато на другия ден се връща от училище, Гуенди слиза в мазето с чук и длето. Стените са от дялани камъни и тя успява да измъкне един в най-далечния ъгъл. После с помощта на длетото прави скривалището по-дълбоко — колкото да побере кутията с копчетата. И

докато работи, постоянно си гледа часовника, защото знае, че баща ѝ ще се прибере в пет, а майка ѝ — най-късно в пет и половина.

Изтичва при дървото, измъква брезентовата мешка с кутията и сребърните долари (сребърните долари вече тежат много повече от самата кутия, въпреки че са *излезли* от нея) и се втурва обратно към къщата. Дупката е достатъчно голяма. И камъкът потъва обратно като последното парче от мозайката. За всеки случай тя избутва пред него едно старо бюро и най-после се успокоява. Сега Хенри няма да може да открие кутията. *Никой* няма да може да я открие.

— Би трябвало да изхвърля тая проклетия в езерото Касъл — прошепва Гуенди, докато се качва по стълбището на мазето. — И да приключа с това. — Ала знае, че никога няма да може да го направи. Тя е нейна, поне докато господин Фарис не се върне и не си я поиска. Понякога се надява да го направи. Друг път — да не го види никога повече.

Когато се прибира, господин Питърсън я поглежда с известна загриженост и отбелязва:

— Цялата си потна. Да не ти е зле?

Гуенди се усмихва.

— Ходих да тичам, от това е. Добре съм.

И общо взето е така.

7.

През лятото след първата година в гимназията Гуенди наистина се чувства *изключително* добре.

Първо, откак свършиха училище е пораснала още два и половина сантиметра и въпреки че още не е минал Четвърти юли, тенът ѝ вече е трепач. За разлика от повечето ѝ съученички, досега Гуенди никога не е имала такъв загар. Всъщност предишното лято за пръв път в живота си посмя да се покаже пред хора по бански и дори тогава се задоволи със скромен цял костюм. „Бабешки бански“, я подразни един следобед най-добрата ѝ приятелка Олив в обществения плувен басейн.

Но онова беше тогава, а това е сега — край с бабешките бански това лято. В началото на юни госпожа Питърсън и Гуенди отидоха в мола в центъра на Касъл Рок и се прибраха с джапанки и два чифта пъстри бикини. Ярकोжълти и още по-ярко червени на бели точки. Жълтите бързо стават любимите бански на Гуенди. Не би го признала пред никого, но когато се гледа в голямото огледало в стаята си, тайничко ѝ се струва, че прилича на момичето от рекламата на плажното масло „Копъртоун“. Този факт не престава да ѝ доставя удоволствие.

Ала не е само заради бронзовите ѝ бедра и оскъдните бикини на точки. И други неща са по-добре. Например с родителите ѝ. Никога не би отишла чак дотам, че да ги нарече алкохолици — не съвсем и определено не и пред хора, — но знае, че са прекалявали с пиенето, и ѝ се струва, че е наясно с причината: по някое време, да речем когато Гуенди завършваше трети клас, родителите ѝ бяха престанали да се обичат. Също като във филмите. Вечерните дози мартини с бизнес страниците на вестника (баща ѝ) и ликьорите от трънка с любовни романи (майка ѝ) постепенно бяха заменили семейните им разходки из квартала след вечеря и пъзелите на масата в трапезарията.

През повечето години от началното училище Гуенди безмълвно страдаше от това семейно отчуждаване. Никой не ѝ обясняваше какво става и тя също не отвори уста за това, особено пък пред майка си и

баща си. Даже нямаше представа как би могла да поведе такъв разговор.

После, скоро след появата на кутията с копчетата, всичко започна да се променя.

Една вечер господин Питърсън се прибра рано от работа с букет маргарити (любимите цветя на госпожа Питърсън) и обяви, че неочаквано са го повишили в застрахователната фирма. Отпразнуваха новината с пица и мелба, и — изненада! — дълга разходка из квартала.

По някое време в началото на миналата зима Гуенди забеляза, че са спрели да пият. Не бяха намалили количеството — просто бяха спрели. Един ден след училище, преди родителите ѝ да се върнат, тя претърси цялата къща и не откри дори една-единствена бутилка алкохол. Даже в стария хладилник в гаража нямаше от любимата бира на господин Питърсън. Вместо нея имаше каса безалкохолно пиво от сарсапарила.

Същата вечер, докато баща ѝ беше в „Джинос“ за спагети, Гуенди попита майка си дали наистина са спрели да пият. Госпожа Питърсън се засмя.

— Ако имаш предвид дали сме постъпили в „Анонимни алкохолици“ или сме дали обет пред отец О’Мали, не сме.

— Тъъ... кой даде идеята? Ти или той?

— Изобщо не сме го обсъждали.

Гуенди не разпитва повече. Както казваше баща ѝ, „на харизан кон зъбите не се гледат“.

И само след седмица — черешката на тази чудотворна торта. Гуенди излезе в задния двор да помоли баща си да я закара до библиотеката и се сепна, като видя господин и госпожа Питърсън да се държат за ръце и да се усмихват един на друг. Просто стояха по зимни палта, от устите им се вдигаше пара и се гледаха в очите като влюбени след дълга раздяла в „Дните на нашия живот“. Не помнеше откога не ги е виждала да се гледат така. Може би никога. Както се беше заковала на място пред кухненското стълбище с увиснали от ръкавицата ѝ наушници, тя си помисли за господин Фарис и неговата вълшебна кутия.

„Тя го е направила. Не знам как и защо, обаче го е направила тя. Не е само заради мене. Това е нещо като... не знам...“

— Чадър — прошепна Гуенди и наистина беше така. Чадър, който можеше да заслони семейството ѝ от прекалено силно слънце и проливен дъжд. Всичко бе чудесно и стига да не излезеше силен вятър, който да обърне чадъра, нещата щяха да са наред. И защо да излезе вятър? „Няма. Не може. Не и докато аз се грижа за кутията. Сега тя е моя“.

8.

Една четвъртъчна вечер в началото на август Гуенди тегли кофата с боклук към края на отбивката и Франки Стоун спира до тротоара пред нея със синия си шевролет „Ел Камино“. От стереоуредбата дънят „Стоунс“ и от отворения прозорец я лъхва марихуана. Той намалява звука.

— Искаш ли да се повозим, маце?

Франки Стоун е пораснал, обаче не в много добра посока. Има мазна кестенява коса, цялото му лице е пъпчасало и на едната ръка си е направил самоделна татуировка AC/DC. Освен това излъчва най-отвратителната телесна миризма, с каквата се е сблъсквала Гуенди. Говори се, че на концерт пробутал рохипнол на някаква хипарка и я изнасилвил. Сигурно не е вярно, тя знае какви гадни слухове пускат момчетата, но той определено има *вид* на човек, който ще пусне рохипнол в шприца на някое момиче.

— Не мога — отговаря Гуенди и ѝ се иска да не е облечена само по дънкови шорти и потниче. — Имам да пиша домашни.

— Домашни? — Франки се намръщва. — А стига бе, кой пише домашни през лятото?!

— Тъъ... Ходя на летен курс в общинския колеж.

Франки се навежда през прозореца и въпреки че е на цели три метра от нея, тя усеща дъха му.

— Нали не ме лъжеш, хубавице? — И се ухилва.

— Не те лъжа. Приятна вечер, Франки. Трябва да се прибирам да уча.

Гуенди се обръща и тръгва към къщата. Доволна е, че е успяла да се справи с него. Но още не е направила четири-пет крачки, когато нещо я удря по тила. Тя извиква, не от болка, а от изненада, и се обръща. В краката ѝ лениво се върти бирена кутия и върху асфалта се излива пяна.

— И ти си като всички други задръстени кучки — казва Франки. — Мислех те за различна, ама не си. Смятате, че никой не е достоен за

вас.

Гуенди вдига ръка и разтрива тила си. Там вече се подува отвратителна цицина и тя потреперва, когато я докосва.

— Махай се, Франки. Преди да съм повикала баща ми.

— Майната му на баща ти, майната ти и на тебе! Помня те още откакто беше грозна дебелана. — Посочва я с показалец и се усмихва. — И пак ще станеш. Шишкавите момиченца стават шишкави жени. Винаги е така. Чао, Гудиър.

И потегля с мръсна газ, подал среден пръст от прозореца. Едва сега Гуенди позволява на сълзите си да потекат, докато тичешком се връща вкъщи.

Същата нощ сънува Франки Стоун. В съня си не стои безпомощно на отбивката, а се нахвърля върху него и преди той да успее да се отдръпне, сграбчва лявата му ръка през прозореца и я извива, докато не чува — и не усеща — как костите му изхрущават. Той крещи, а Гуенди му казва:

— *Как се чувстваш сега, Франки? Не биваше да се ебаваш с Царицата на кутията с копчетата.*

На сутринта се събужда и си спомня съня със замаяна усмивка, но подобно на повечето сънища, той изчезва с изгряващото слънце. Отново се сеца за него чак след две седмици, докато разговарят на закуска с баща си една мързелива съботна сутрин. Господин Питърсън допива кафето си и оставя вестника на масата.

— Твоят приятел Франки Стоун е попаднал в новините.

Гуенди спира да дъвче.

— Той не ми е приятел. Мразя го. Какво е направил?

— Снощи катастрофирал на Хансън Роуд. Сигурно е бил пиян, макар че не го пише. Блъснал се в дърво. Жив е, ама бил доста поочукан.

— Колко доста?

— Няколко шева на главата и рамото. Цялото му лице било изпорязано. Счупена ръка. Сложна фрактура, така пише. Ще мине доста време, докато се оправи. Искаш ли да го прочетеш?

И побутва вестника към нея. Гуенди го буца обратно, после внимателно оставя вилицата в чинията си. Знае, че няма да може да хапне и хапка повече. И също знае, без да се налага да пита, че е счупена лявата ръка на Франки.

Вечерта си ляга и докато се опитва да прогони въртящите се в главата ѝ неприятни мисли, преброява колко дни остават от лятната ваканция.

Денят е 22 август 1977-а. Точно три години, откакто в живота ѝ са се появили господин Фарис и кутията с копчетата.

9.

Седмица преди да започне десети клас в Касълрокската гимназия Гуенди тича по Стълбището на самоубийците за пръв път от почти година. Денят е мек и ветровит и тя стига горе, без да се изпоти много. Разкършва се за момент и поглежда надолу — вижда целите си маратонки, ега ти.

Отива до парапета и се наслаждава на гледката. В такава утрин на човек му се ще да няма смърт. Плъзва поглед по езерото Дарк Скор, после се обръща към площадката, която в момента пустее, ако не се брои една млада майка, която люлее бебето си на една люлка. Накрая очите ѝ се спират върху пейката, на която за пръв път е видяла господин Фарис. Тя отива там и сяда.

Напоследък един гласец в главата ѝ все по-често задава въпроси, на които тя не може да отговори. „Защо теб, Гуенди Питърсън? Защо е избрал тъкмо теб от всички хора на тази кръгла земя?“

Има и други, по-страшни въпроси. „Откъде е дошъл? Защо ме е държал под око? (Точните му думи!) Какво всъщност е тази кутия, по дяволите... и какво прави тя с мене?“

Дълго седи на пейката, размишлява и се взира в плаващите по небето облаци. После се изправя, тича надолу по Стълбището на самоубийците и се прибира къщи. Въпросите продължават да я измъчват: до каква степен животът ѝ е в нейните ръце и доколко зависи от кутията с нейните лакомства и копчета?

10.

Новата учебна година почва с гръм и трясък. През първия месец избират Гуенди за председател на класа, определят я за капитан на футболния отбор и красавецът от бейзболния отбор Харолд Пъркинс я кани на бала по случай откриването на учебната година (уви, тази покана остава нереализирана, защото Гуенди зарязва бедния Харолд, след като той многократно се опитва да я опипва по време на прожекция на „Алеята на прокълнатите“ в едно автокино на първата им среща). По-нататък ще има много време за натискане, както често казва майка ѝ.

За шестнайсетия си рожден ден през октомври получава плакат на Игълс, изправени пред хотел „Калифорния“ („Можеш да заминеш когато поискаш, ала не и да си идеш“), нов стереокомбайн с магнетофон и касетофон и обещание от баща ѝ да я научи да шофира, щом вече е навършила позволената възраст.

Шоколадовите животинчета продължават да излизат от кутията, нито едно като другите, винаги с изумителни детайли. Божественото късче, което Гуенди излапа същата сутрин преди училище, имаше форма на жираф и тя нарочно после не си изми зъбите. Искаше да се наслаждава на вкуса му колкото се може по-дълго.

Гуенди вече много по-рядко дърпа второто лостче, и то не за друго, а защото няма къде да крие сребърните монети. Засега ѝ стига шоколадът.

Все още си мисли за господин Фарис, не толкова често и обикновено през дългите бездейни нощни часове, когато се опитва да си спомни как точно е изглеждал и как е звучал гласът му. Почти е убедена, че го е зърнала в навалицата на панаира за Все светии, но в онзи момент се возеше на виенското колело и когато дойде време да слезе, той вече беше погълнат от ордите хора, тълпящи се по централната алея. Друг път влезе в един нумизматичен магазин в Портланд. Оказа се, че цената на сребърните монети се е вдигнала — продавачът ѝ предложи 750 долара, като каза, че никога не бил виждал

толкова хубав екземпляр от 1891-ва. Гуенди отклони (импулсивно) предложението под претекст, че монетата била подарък от дядо ѝ и само се осведомявала колко струва. На тръгване видя някакъв човек да я гледа от отсрещния тротоар, мъж с малко черно бомбе. Фарис — ако наистина беше той — бегло ѝ се усмихна и изчезна зад ъгъла.

Дали я наблюдава? И я следи? Възможно ли е? Според нея е възможно.

И все още си мисли за копчетата, разбира се, особено за червеното. Понякога седи по турски на студения под в мазето с кутията в скута си, вира се като хипнотизирана в червеното копче и го гали с показалец. Чуди се какво ще стане, ако го натисне, без да е избрала конкретно място, което да взриви. Тогава кой ще определи какво да бъде унищожено? Господ? Кутията?

Няколко седмици след посещението си в нумизматичния магазин Гуенди стига до извода, че вече е време да изпробва червеното копче.

Вместо да прекара свободния пети час в библиотеката, тя отива в празния кабинет на господин Андерсън, преподавателя по световна история. Има конкретна причина — двете сгъваеми карти на дъската.

Обмисляла е различни мишени за червеното копче. Мрази тази дума — мишена, — но тя е подходяща, а и не се сеща за друга. Сред първите ѝ опции са касълрокското бунище, осеяната с боклуци изсечена гора отгатык железопътната линия и старата изоставена бензиностанция на „Филипс 66“, където се събират хлапетии да пушат трева.

Накрая решава да не избере място нито край Касъл Рок, нито където и да било другаде в страната. По-добре да заложи на сигурно, отколкото после да съжалява.

Заобикаля бюрото на господин Андерсън и внимателно разглежда картата, като започва от Австралия (неотдавна е научила, че над една трета от континента е пустинна), после се насочва към Африка (онези нещастни хорица си имат достатъчно проблеми) и накрая се спира на Южна Америка.

Този избор е обусловен от два важни факта, които е запомнила от уроците по история: в Южна Америка се намират трийсет и пет от петдесетте най-слабо развити държави в света и почти същият брой най-рядко населени страни.

Най-после взема решение и не губи нито минута повече. Записва си в бележника имената на три малки държави, разположени съответно в северния и южния край и средата на континента. После продължава проучванията си в библиотеката. Разглежда снимки и съставя списък с най-затънтените места.

По-късно същия следобед сядва пред гардероба в стаята си и слага кутията в скута си.

Поставя треперещия си показалец върху червеното копче.

Затваря очи и извиква в съзнанието си кътче в една далечна страна. Гъста преплетена растителност. Дива джунгла, в която не живеят хора. Представя си колкото може повече подробности.

И натиска червеното копче.

Не се случва нищо. То не потъва.

Гуенди го натиска пак, после още веднъж. Копчето не поддава. Това за копчетата явно е било майтап. И лековерната Гуенди Питърсън се е вързала.

Почти с облекчение понечва да върне кутията в гардероба, но внезапно си спомня думите на господин Фарис: „Копчетата се натискат много трудно. Трябва да ги натиснеш с палец и да приложиш доста сила. Кое е добре, повярвай ми“.

Отпуска кутията в скута си — и натиска червеното копче с палец. Натиска с всичка сила. Този път се разнася едва доловимо изщракване и копчето потъва под пръста ѝ.

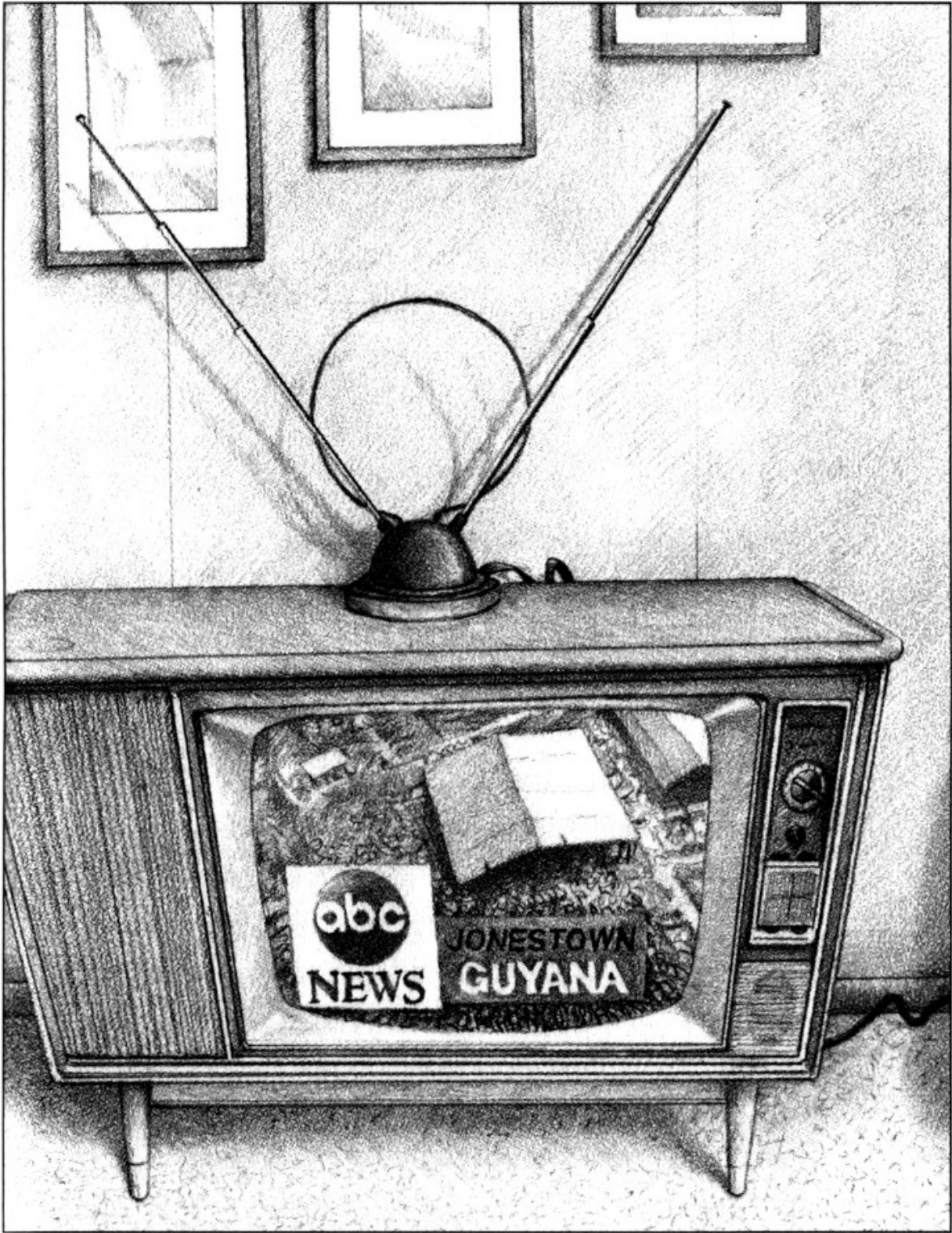
Гуенди се визира в кутията и си мисли: „Няколко дървета и някое и друго животно. Слабо земетресение или пък пожар. Нищо повече, да“. После връща кутията в скривалището в мазето. Лицето ѝ пламти и я боли коремът. Това означава ли, че се е получило?

11.

На другата сутрин се събужда с температура. Остава си вкъщи и прекарва почти целия ден в сън. Когато вечерта излиза от стаята си, се чувства като нова и заварва родителите си мълчаливо да гледат новините. От израженията им личи, че нещо не е наред. Тя сяда на дивана до майка си и ужасено зяпва водещия Чарлз Гибсън, който ги пренася в Гвиана — далечна страна, за която наскоро е научила някои подробности. Оказва се, че водачът на една секта, Джим Джоунс, се самоубил, като преди това наредил на над деветстотин свои последователи да направят същото.

На екрана се редуват снимки. Десетки, стотици трупове на фона на гъста джунгла. Двойки в любовна прегръдка. Майки, все още притискащи бебета в обятията си. Страшно много деца. Разкривени от болка лица. Мухи, накацали навсякъде. Според Гибсън майките впръсквали със спринцовка отрова в гърлата на бебетата си и после изпивали собствената си доза.

Гуенди безмълвно се връща в стаята си, обува си гуменките и облича суитшърт. Мисли да се качи по Стълбището на самоубийците, но се отказва, защото смътно се бои да не се поддаде на импулса да се хвърли отгоре. Вместо това прави крос по петкилометровата улица около квартала. Стъпките ѝ отчетливо шляпат по хладния асфалт, лицето ѝ поруменява от режещия есенен вятър. „Аз го направих — мисли си и си представя мухи, роящи се върху мъртви бебета. — Не исках, но го направих“.

12.

— Та ти гледаше право към мене! — казва Олив. Гласът ѝ е спокоен, но очите ѝ пламтят. — Не знам как може да твърдиш, че не си ме видяла.

— Не съм, заклевам се.

Седят в стаята на Гуенди след училище, слушат новия албум на Били Джоуел и уж учат за контролно по английски. Вече е ясно, че Олив е дошла с ПРОБЛЕМИ, както ги нарича тя. Напоследък Олив често има ПРОБЛЕМИ.

— Трудно ми е да повярвам.

Гуенди се ококорва.

— Да не ме изкарваш лъжкиня?! Как ще те подмина без едно „здрасти“, за бога?!

Олив свива рамене със стиснати устни.

— Може да не си искала готините ти приятели да научат, че преди си движила с други скромни гимназисти.

— Това е тъпо. Ти си ми най-добрата приятелка, Олив. Всички го знаят.

Олив избухва в смях.

— Най-добра приятелка ли?! Кога за последен път сме правили нещо заедно през уикенда? Остави петък и събота вечер с всичките ти срещи, купони и екскурзии. Говоря за целия уикенд.

— Просто съм заета — казва Гуенди и се извъръща. Приятелката ѝ има право, да, ама защо е чак пък толкова чувствителна?! — Съжалявам.

— А ти дори не харесваш половината от ония момчета! Боби Крофорд те кани да излезете и ти се изкискваш, отмяташ коса и се съгласяваш, въпреки че едва му знаеш името и изобщо не ти пука за него.

И в този момент Гуенди разбира. „Как може да съм такава глупачка?!“ — удивлява се.

— Не знаех, че харесваш Боби. — Хвърля се към приятелката си и слага длан на коляното ѝ. — Кълна се, не знаех. Извинявай!

Олив не отговаря. ПРОБЛЕМЪТ явно не е решен.

— Това беше преди два месеца. Боби е много симпатичен, обаче излязох с него само веднъж. Ако искаш, мога да му се обадя и да му кажа за тебе...

Олив отблъсква ръката ѝ и се изправя.

— Не ми трябва проклетата ти благотворителност! — Навежда се и вдига учебниците и тетрадките си.

— Не е благотворителност. Просто си помислих...

— Тъкмо това ти е проблемът — казва Олив. — Ти мислиш само за себе си! Егоистка си! — После изхвърчава от стаята и затръшва вратата.

Гуенди остава сама изумена, разтреперана от обида. В сърцето ѝ разцъфва гняв.

— Върви по дяволите! — изкрещява тя към затворената врата. — Ако наистина искаш да си решиш проблема, помисли за собствената си ревност!

Хвърля се на кревата, цялата обляна в сълзи, и в ушите ѝ продължават да кънтят обидните думи: „Ти мислиш само за себе си! Егоистка си!“

— Не е вярно — прошепва Гуенди на празната стая. — Аз мисля за другите. Опитвам се да съм добра. Допуснах грешка с Гвиана, но бях... бях подмамена, пък и нали не ги отрових аз?! Не бях аз! — Само дето някак си беше тя.

Гуенди продължава да плаче, после заспива и сънува майки, които впръскват със спринцовки отрова в гърлата на малки деца.

13.

На другата сутрин в училище се опитва да заглади нещата, но Олив не ѝ говори. На следващия ден, петък, се повтаря същото. Точно преди последния звънец Гуенди пуска писмено извинение в шкафчето на приятелката си и се моли това да помогне.

В събота вечер Гуенди излиза с един от последния клас, Уолтър Дийн, и преди да отидат на ранна прожекция в киното, двамата се отбиват през игралната зала. Докато шофира натам, Уолтър изважда бутилка вино, която е задигнал от запаса на майка си, и въпреки че обикновено отхвърля такива предложения, този път Гуенди си пийва. Тъжна е и е объркана и се надява алкохолът да ѝ помогне.

Не ѝ помага. Само получава слабо главоболие.

На влизане в залата се поздравява с неколцина съученици и с изненада вижда Олив да стои на опашка пред снекбара. Гуенди колебливо ѝ махва, ала Олив не ѝ обръща внимание и след малко минава покрай нея с голяма чаша безалкохолно, като вири нос и се кикоти с няколко момичета от друга гимназия.

— Какъв е проблемът? — пита Уолтър, докато пуска монета в автомата с „Космически нашественици“.

— Дълга история. — Гуенди гледа след приятелката си и гневът ѝ се връща. Лицето ѝ почервява от раздразнение. „Тя знае какво ми беше. «Ей, Гудийър, къде е мачът? Ей, Гудийър, как е гледката отгоре?» Би трябвало да се радва за мене. Би трябвало да...“

На пет-шест метра от нея Олив изпищява, когато някой блъска ръката ѝ и тя залива с леденото безалкохолно цялото си лице и чисто новия си пуловер. Всички я сочат и се заливат в смях. Олив засрамено се оглежда и погледът ѝ най-после спира върху Гуенди. После изхвърчава в тоалетната.

Гуенди си спомня съня с Франки Стоун и изведнъж ѝ се прииска да се прибере вкъщи, да се затвори в стаята си, да легне и да се завие презглава.

14.

В деня преди да отиде на абитуриентския бал с Уолтър Дийн Гуенди става късно и установява, че през нощта мазето се е наводнило заради силната буря.

— Адски е мокро и мирише ужасно — предупреждава я господин Питърсън. — Сигурна ли си, че искаш да слезеш долу?

Гуенди кимва, като се опитва да скрие обзелата я паника.

— Трябва да потърся едни стари учебници и да видя какво става с дрехите, които оставих за пране.

Баща ѝ свива рамене и отново се вторачва в малкия телевизор на кухненския плот.

— Обаче си събуй обувките. А, и не е зле да си сложиш спасителен пояс.

Гуенди побързва да се спусне по стълбището, преди да е решил да дойде с нея, и нагазва до глезените в сивкава мръсна вода. По-рано сутринта господин Питърсън е успял да отпуши канализацията и от отсрещния ъгъл се чува гъргоренето на помпата, но отводняването ще отнеме време. По мократа линия на стените се вижда, че нивото е спаднало най-много с пет сантиметра.

Тя преджапва до скривалището на кутията с копчетата и избутва старото бюро настрани. После прикляква, потапя ръце под мътната вода и издърпва камъка.

Пръстите ѝ докосват мокър брезент. Тя измъква подгизналата мешка от дупката, оставя я до себе си, вдига камъка и го връща на мястото му. Така баща ѝ няма да забележи нищо, когато водата окончателно се оттече.

После посяга към мешката, в която са кутията и монетите — но кутията я няма!

Тя бясно опипва с ръце под водата, ала не открива нищо. Пред очите ѝ заплуват черни петна и изведнъж ѝ се завива свят. Осъзнава, че е забравила да диша, така че отваря уста и дълбоко вдишва

отвратително вонящия на мухъл въздух в мазето. Зрението и мозъкът ѝ веднага почват да се проясняват.

Още веднъж си поема дълбоко дъх и пак потапя ръце в мръсната вода, този път от другата си страна. И моментално напипва брезента. Изправя се, с щангистко приклякване вдига натежалата мешка до кръста си и тръгва към лавиците до пералнята и сушилнята. Сваля два сухи пешкира от най-горната полица и се опитва да увие мешката с тях.

— Как си там долу? — вика баща ѝ отгоре и Гуенди чува стъпките му над себе си. — Трябва ли ти помощ? Да ти донеса кислородни бутилки и плавници?

— Не, не — отвръща тя и припряно доувива мешката. Сърцето ѝ бие в гърдите ѝ като механичен чук. — Ей сега се качвам.

— Добре. — Приглушените стъпки на баща ѝ се разнасят отново, но този път се отдалечават. Слава богу.

Гуенди вдига мешката и заджапва с уморените си крака колкото може по-бързо през наводненото мазе, като пъшка под тежестта на кутията и сребърните монети.

Когато най-после стига в стаята си, заключва вратата и отваря мешката. Кутията с копчетата изглежда невредима, но знае ли човек? Гуенди дърпа лявото лостче и след един безкраен, бездиханен миг, когато вече е абсолютно убедена, че кутията в крайна сметка е повредена, поличката безшумно се плъзва навън и върху нея лежи шоколадова маймунка, колкото желирано бобче. Тя бързо я лапва и устата ѝ отново се изпълва с онзи разкошен вкус. Гуенди затваря очи, докато лакомството се разтапя върху езика ѝ.

Мешката е скъсана на няколко места и трябва да се смени, но Гуенди не се тревожи за това. Оглежда се и погледът ѝ се спира на купчината кутии с обувки в гардероба ѝ. Напоследък родителите ѝ дори не поглеждат там.

Гуенди изважда едни стари обувки от една кутия и ги захвърля в ъгъла на гардероба. После внимателно слага кутията с копчетата и сребърните монети в кутията за обувки, затваря я и я избутва — вече е прекалено тежка, за да я вдигне, защото дъното ѝ ще се скъса. После я затрупва с други картонени кутии.

Изправя се, отстъпва назад и проверява как се е справила. Удовлетворена от резултата, вдига мократа мешка и отива в кухнята да

я изхвърли и да си направи овесени ядки за закуска.

След това се размотава, гледа телевизия и прелиства учебника си по история. На всеки половин час — общо петнайсетина пъти — става от дивана, минава по коридора и наднича в стаята си, за да се увери, че кутията е в безопасност.

Следващата вечер е балът и тя едва се насилва да облече розовата си рокля, да се гримира и да излезе.

„Това ли е вече животът ми? — пита се Гуенди на влизане в Касълрокската гимназия. — Тази кутия ли е моят живот?“

15.

Гуенди отново се замисля да продаде сребърните монети, когато вижда рекламна листовка, залепена на витрината на касълрокия ресторант. И оттогава не може да мисли за почти нищо друго. Вярно,

веднъж беше ходила в нумизматичния магазин, но главно за да се информира. Сега обаче нещата са се променили. След гимназията иска да следва в университет от Бръшляновата лига — а това съвсем не е евтино. Възнамерява да кандидатства за стипендия и с нейния успех непременно ще ѝ отпуснат, ала дали ще стигне? Едва ли. *Сигурно* няма.

Сигурното са Моргановите сребърни долари от 1891-ва, скрити в кутия от обувки в гардероба ѝ. Над сто при последното преброяване.

Гуенди е прелиствала стари броеве на нумизматичното списание в дрогерията и знае, че пазарната стойност на сребърните долари не само не пада, но и продължава да расте. Според списанието причина за това били инфлацията и глобалната нестабилност. Отначало планира да продаде достатъчно монети (може би в Портланд, по-скоро в Бостън), за да плати за университета, и да измисли правдоподобно обяснение за неочакваното богатство едва когато това стане абсолютно неизбежно. Може да каже, че го е намерила. Невероятно, ама пък трудно опровержимо. (И най-сериозните планове на шестнайсетгодишните рядко са добре обмислени.)

Рекламната листовка за нумизматично-филателния базар ѝ дава друга идея. По-добра.

Да вземе два от сребърните долари, колкото да опипа почвата, в събота сутрин да отиде с колелото до сградата на Организацията на ветераните от войните в чужбина и да види колко може да получи за тях. Ако наистина се продават, и то за добри пари, вече ще е наясно.

16.

В десет и петнайсет в събота сутрин влиза в сградата на Организацията на ветераните от войните в чужбина и първото, което я слисва, е огромното пространство. Отвън изобщо не изглежда толкова голямо. Масите са подредени в издължен правоъгълник. Продавачите, главно мъже, стоят от вътрешната страна на правоъгълника. Купувачите, които вече са над трийсет-четирийсет, обикалят масите със зорки очи и нервни пръсти. В подредбата като че ли няма никаква система — търговци на монети тук, продавачи на марки там, а мнозина предлагат и двете. На някои щандове дори има редки спортни и цигарени картички. Гуенди с изумление вижда картичка на Мики Мантъл с автограф, която се продава за 2900 долара, но в известен смисъл е облекчена. В сравнение с нея нейните сребърни монети са нищо.

Спира на входа и оглежда базара. Това е цял нов свят, екзотичен и плашещ. Чувства се объркана. Това явно е очевидно за всеки, който я наблюдава, защото един търговец от една недалечна маса ѝ подвиква:

— Да не си се изгубила, миличка? Да ти помогна с нещо?

Той е шишкав, трийсетинагодишен, с очила и бейзболна шапка на „Ориолс“. По брадата му има трохи и очите му блещукат.

Гуенди се приближава.

— Просто разглеждам, благодаря.

— Търсиш да купиш нещо или продаваш? — Погледът на мъжа се плъзва по голите ѝ крака и се задържа там по-дълго, отколкото би трябвало. После той вдига очи, ухилва се и блещукането вече не се харесва на Гуенди.

— Просто гледам — отвърща тя и бързо отминава.

Един мъж на две маси оттам разглежда мъничка марка с лупа и пинсети. Момичето го чува да казва:

— Давам седемдесет долара и това вече е дваисет над лимита ми. Жена ми ще ме убие, ако...

Гуенди не остава да види дали пазарлъкът ще стане.

В отсрещния край на правоъгълника стига до маса, отрупана почти изключително с монети. В средата на последния ред забелязва сребърен долар на Морган. Това е добър знак. Търговецът е плешив и стар — не е сигурна точно колко, но достатъчно, за да ѝ е дядо. Той ѝ се усмихва, без да поглежда краката ѝ, което е добро начало. После посочва баджа на ризата си.

— Казвам се Джон Ленард, но приятелите ми викат Лени. Ти си ми симпатична, тъй че има ли нещо специално, което мога да направя за тебе? Имаш ли класьор с колекция центове, която искаш да попълниш? Може би търсиш петте centa с бизона? Или възпоменателните монети с щатите? Имам с Юта, в отлично състояние, много е рядка.

— Всъщност имам нещо, което бих искала да продам. Евентуално.

— Аха, добре, дай да видя и ще ти кажа дали ще се спазарим.

Гуенди изважда от джоба си монетите, всяка в отделна найлонова торбичка, и му ги подава. Пръстите на Лени са дебели и възлести, но той хваща доларите с опитна вещина, без да докосва лицето и гърба им. Момичето забелязва, че очите му се разширяват. Старецът подсвирва.

— Може ли да попитам откъде ги имаш?

Тя му казва същото, каквото и на търговеца от Портланд.

— Дядо почина неотдавна и ми ги остави.

Лени изглежда искрено натъжен.

— Много съжалявам, миличка.

— Благодаря — отвърща тя и протяга ръка. — Аз съм Гуенди Питърсън.

Търговецът стиска здраво ръката ѝ.

— Гуенди. Харесва ми.

— И на мене — усмихва се тя. — Което е хубаво, понеже винаги съм свързана с това име.

Лени включва малка настолна лампа и разглежда сребърните долари с лупа.

— Никога не съм виждал нециркулирал долар на Морган, пък ти имаш цели два. — Вдига очи към нея. — На колко си години, госпожице Гуенди, ако смея да попитам?

— На шестнайсет.

Старецът щраква с пръсти и насочва показалец към нея.

— Басирам се, че искаш да си купиш кола.

Тя поклаща глава.

— Някой ден. Сега обаче мисля да продам тези монети, за да посъбера за следване. След като завърша училище, искам да постъпя в университет от Бръшляновата лига.

Лени кимва одобрително.

— Браво. — Отново проучва сребърните долари с лупата. — А сега ми кажи честно, госпожице Гуенди, вашите знаят ли, че ги продаваш?

— Да, господине, и са съгласни, защото е за нещо полезно.

Проницателният му поглед се впива в нея.

— Обаче не са с тебе, както забелязвам.

Гуенди може и да не е била готова за това на четиринайсет, но сега е по-голяма и е в състояние да отбие някоя и друга атака на възрастните.

— Те ми казаха, че все някога трябвало да почна сама да се грижа за себе си и че моментът бил подходящ. Освен това чета нумизматичното списание, което виждам на масата ви.

— Аха-аха. — Лени оставя лупата и насочва цялото си внимание към нея. — Е, госпожице Гуенди Питърсън, сребърен долар на Морган от тази година и в почти нециркулирало състояние върви между седемстотин двайсет и пет и осемстотин долара. А монета в *такова* състояние... — Той поклаща глава. — Честно казано, нямам представа.

Гуенди не е упражнявала тази част — и как би могла? — но старецът наистина ѝ е симпатичен, затова импровизира.

— Майка ми работи в една автокъща и там понякога продават коли на „промоционална цена“. Е, готов ли сте да купите монетите за по осемстотин долара? На промоционална цена, така да се каже?

— Да, госпожице, определено — без колебание отвърща старецът. — Само че... сигурна ли си? В някой по-голям магазин може да...

— Сигурна съм. Ако ми платите за тях по осемстотин долара, ще си стиснем ръцете.

Лени се изкисква и протяга ръка.

— В такъв случай да си ги стиснем, госпожице Гуенди Питърсън. — Стискат си ръцете. — Ще ти напиша чек.

— Тъъ... Не се съмнявам във вашата почтеност, Лени, обаче чекът не ми върши работа.

— Не мога да те обвинявам — кой ме знай къде ще съм утре, може би в Торонто или пък във Вашингтон? — Той й намига. — Както казвам, банкнотите нямат уста. И щом Чичо Сам не знае нищо, нашата сделка няма и да му навреди.

Лени пуска монетите в прозрачните торбички, скрива ги някъде под масата, отброява шестнайсет новички банкноти по сто долара — Гуенди все още не може да повярва, че това наистина се случва, — написва квитанция, откъсва копието от кочана и го поставя върху парите. — Посочил съм и телефонния си номер, в случай че вашите имат някакви въпроси. Далече ли живееш?

— На километър — километър и половина. Дойдох с колелото. Старецът се замисля.

— Това са доста пари за момиче на твоята възраст, Гуенди. Не смяташ ли, че трябва да се обадиш на родителите си да дойдат да те вземат?

— Няма нужда. — Тя се усмихва. — Мога да се грижа за себе си. Лени се засмива и веждите му почват да подскачат.

— Личи си, че можеш.

После слага банкнотите и квитанцията в плик, сгъва го на две и го залепва здраво с около метър скок.

— Виж дали се побира в джоба на шортите ти — казва й и й го подава.

Гуенди го пхва в джоба си и го потупва.

— Сега е на сигурно място, като молец в стара черга.

— Допадаш ми, момиче, много ми допадаш. Имаш стил и си самоуверена. Съчетание, което няма как да не спечели. — Лени се обръща към търговеца от лявата си страна. — Ханк, би ли наглеждал масата ми за малко?

— Само ако ми донесеш нещо безалкохолно — отвърща Ханк.

— Дадено. — Лени излиза иззад масата и изпраща Гуенди до изхода. — Сигурна ли си, че ще се справиш?

— Разбира се. Още веднъж ви благодаря, господин Лени — казва тя и усеща тежестта на парите в джоба си. — Признателна съм ви.

— Аз трябва да съм ти признателен, госпожице Гуенди. — Той й отваря вратата. — Успех с Бръшляновата лига.

17.

Докато отключва колелото си от близкото дърво, Гуенди примижава под майското слънце. Сутринта изобщо не ѝ е хрумвало, че пред сградата на Организацията на ветераните от войните в чужбина няма да има велосипедна стойка — но пък колко ветерани се размотават из Касъл Рок на колело?

Отново се потупва по джоба, за да се увери, че пликът е там, после яхва колелото и потегля. В средата на паркинга забелязва Франки Стоун и Джими Сайнс да проверяват вратите на колите и да надничат през прозорците. Днес някой нещастник ще си тръгне от нумизматично-филателния базар и ще завари автомобила си обран.

Гуенди върти педалите с надеждата да се измъкне незабелязано, ала няма късмет.

— Ей, биберонче! — извиква зад нея Франки, после се затичва напред, препречва ѝ пътя и размахва ръце. — Стой, стой!

Тя рязко спира.

— Остави ме на мира, Франки.

Трябва му малко време, за да си поеме дъх.

— Просто искам да те питам нещо.

— Питай тогава и се разкарай. — Тя се озърта за път за бягство.

Джими Сайнс излиза иззад една от паркираните коли, застава от другата ѝ страна със скръстени ръце и поглежда към Франки.

— Биберонче, а?

Франки се ухилва.

— Това е оная, дето ти разправях за нея. — Пристъпва към Гуенди и прокарва показалец нагоре по бедрото ѝ. Тя отблъсква ръката му.

— Задай си въпроса и се махай.

— Стига де, не се дръж така. Просто се чудя какво ти е дупето. Винаги ти е било толкова стегнато, че сигурно ти е трудно да сереш. — Пак я пипа по крака. Не само с пръст, а с цяла длан.

— Безпокоят ли те тия момчета, госпожице Гуенди?

Тримата се завъртат и поглеждат. И виждат Лени.

— Чупката бе, дъртак! — казва Франки и пристъпва към него.

— След малко. Всичко наред ли е, Гуенди?

— Вече да. — Тя стъпва на педалите и ги завърта. — Трябва да тръгвам, иначе ще закъснея за обяд. Благодаря!

Тримата я проследяват с поглед, после Франки и Джими се обръщат към Лени.

— Сега сме двама на един. Падам си по такова съотношение на силите, дъртако.

Лени бръква в джоба на панталона си и изважда автоматичен нож. Върху посребрената дръжка са гравирани единствените две думи на латински, които разбират тези момчета: „Semper Fi“^[1]. Възлестата му ръка се завърта и хоп — слънчевите лъчи се отразяват в петнайсетсантиметрово острие.

— Вече сме двама на двама.

Франки офейква през паркинга, следван по петите от Джими.

[1] „Винаги верен“ — девиз на американската морска пехота. —
Б.пр. ↑

18.

— Гледай ти, пак печели Гуенди! — Сали вдига очи към тавана и хвърля картите си на килима пред себе си.

Четирите са насядали в кръг на пода у Питърсънови: Гуенди, Сали Акърман, Бриджет Дежардин и Джоузи Уейнрайт. Другите три момичета са абитуриентки в Касълрокската гимназия и тази година често ѝ гостуват.

— Случайно не сте ли забелязали? — Джоузи сбърчва нос. — Гуенди никога не губи. Почти в нищо.

Сали подема нататък:

— Първа по успех в гимназията. Най-добрата спортистка в гимназията. Най-красивото момиче в гимназията. И отгоре на всичко — шампионка на карти.

— О, я млъквайте. — Гуенди събира картите. Неин ред е да ги разбърка и да раздаде. — Не е вярно.

Ала знае, че всъщност е вярно, и макар Джоузи само да я дразни по обичайния си глуповат начин (коя друга ще се стреми да стане главна вокалистка на група на име „Пусикетс“?), Сали изобщо не се заяжда. На Сали ѝ е писнало. Сали ѝ завижда.

Гуенди за пръв път е осъзнала, че това започва да става проблем, преди няколко месеца. Да, тя е най-бързата бегачка, може би във всички училища в окръга. Или в целия щат. Сериозно? Да, сериозно. После пък — успехът ѝ. Винаги е получавала добри оценки, но през първите години трябваше да учи здраво за тях и дори тогава сред шестиците обикновено имаше и по някоя петица. Днес почти не отваря учебник и е първа по успех в целия випуск. От време на време даже се налага да дава грешни отговори на контролните, само за да избегне, уф, поредната пълна шестица. Или се насилва да изгуби на карти или в други игри само и само приятелките ѝ да не заподозрат нещо. Ала въпреки всичките ѝ усилия те усещат нещо по някакъв шантав начин.

Освен копчетата, освен монетите, освен шоколадчетата, кутията ѝ е дала известни... тъъ... *способности*.

Сериозно? Да, сериозно.

Тя никога вече не се наранява. Не получава мускулни разтежения от тичането. Нито цицини и синини от футбола. Нито драскотини от битови инциденти. Нито дори ударен палец или счупен нокът. Не си спомня кога за последен път ѝ е трябвал лейкопласт. Даже цикълът ѝ е безпроблемен. Няма спазми, няколко капки върху превръзката, и готово. Напоследък кръвта на Гуенди си остава където ѝ е мястото.

Тези открития едновременно я радват и ужасяват. Гуенди знае, че това някак си се дължи на кутията — или пък на шоколадовите лакомства, — което всъщност е едно и също. Понякога ѝ се ще все още да са приятелки с Олив. Тя може би е единственият човек на света, който би я изслушал и би ѝ повярвал.

Гуенди оставя колодата на пода и се изправя.

— Кой иска пуканки и лимонада?

Вдигат се три ръце. Тя отива в кухнята.

19.

През есента и зимата на 1978-а в живота на Гуенди настъпват големи промени, повечето за добро.

В края на септември най-после взима шофьорска книжка, а месец по-късно родителите ѝ я изненадват за седемнайсетия ѝ рожден ден с доста запазен форд „Фиеста“ от автокъщата, в която работи майка ѝ. Колата е яркооранжева и радиото работи когато си поиска, обаче за Гуенди това няма значение. Влюбена е в тази кола и облепва скромната ѝ задница с големи ваденки на маргаритки и бронята — със стикери „НЕ НА ЯДРЕНОТО ОРЪЖИЕ“, останали от 60-те.

Освен това получава първата си истинска работа (преди е печелила от гледане на деца и събиране на шума, но това не го брои) — три вечери седмично дава дежурства в един автоснекбар. Никой не се изненадва, че момичето се оказва изключително сърчно, и на третия месец получава повишение.

Определят я и за капитан на отбора по трибой на открито.

Гуенди продължава да се пита за господин Фарис и да се измъчва за кутията с копчетата, ала далеч не със същата нервна напрегнатост като преди. И все още се заключва в стаята си, изважда кутията от гардероба и дърпа лостчето за шоколадчетата, но вече го прави порядко. Най-много два пъти седмично.

И накрая се успокоява до такава степен, че един следобед се запитва: „Мислиш ли, че някога може просто да забравиш за нея?“

Но после прочита във вестника, че от една съветска лаборатория за биологично оръжие случайно изпуснали спори на антракс, при което загинали стотици, и разбира, че никога няма да забрави за кутията, червеното копче и отговорността, която е поела. Отговорност за какво? Не е сигурна — може би просто да не допуска нещата да... въз... да излязат от контрол. Звучи шантаво, ама ѝ се струва точно.

В края на учебната година през март 1979-а Гуенди гледа по телевизията репортаж за аварията в АЕЦ „Три Майл Айланд“, Пенсилвания. Това я ужасява и тя издирва колкото може повече

информация, главно за да определи каква опасност представлява аварията атомна електроцентрала за жителите на района, градовете и щатите. Тази мисъл продължава да я гложди.

Казва си, че ако се наложи, пак ще натисне червеното копче и ще унищожи „Три Майл Айланд“. Само че масовото самоубийство в Джоунстаун продължава да ѝ тежи. Дали онзи побъркан религиозен фанатик бездруго е щял да го направи, или тя някак си го е подтикнала? Дали майките са щели бездруго да отровят бебетата си, или Гуенди Питърсън някак си им е дала нужната лудост? Ами ако кутията с копчетата е като маймунската лапа от онзи разказ на Джейкъбс? Ако само влошава нещата, вместо да ги оправя? Ами ако *самата* Гуенди влошава нещата?

„Тогавя с Джоунстаун не разбрах. Сега разбирам. И нима господин Фарис не ми повери кутията тъкмо затова? За да постъпя както трябва, когато е нужно?“

Когато най-после овладяват аварията в „Три Майл Айланд“ и изследванията показват, че вече няма опасност, Гуенди е на седмото небе от радост — и от облекчение. Чувства се така, като че ли е избегнала куршум.

20.

Когато последния четвъртък сутрин от учебната година влиза в Касълрокската гимназия, Гуенди първо забелязва мрачните лица на неколцина учители и групичка момичета при вратата на закусвалнята. Много от момичетата плачат.

— Какво е станало? — пита тя Джоузи Уейнрайт при общото им шкафче.

— Какво да е станало?

— Във фойето плачат. Защо?

— А, това ли? — безразлично отвърща Джоузи, все едно обяснява какво е закусвала. — Снощи се самоубило едно момиче. Скочило от Стълбището на самоубийците.

Гуенди се вледенява.

— Кое момиче? — едва прошепва, тъй като се бои, че вече знае отговора. Няма представа откъде го знае, но го знае.

— Олив... ъъ...

— Кепнис. Казва се Олив Кепнис.

— *Казвала* се е Олив Кепнис. — Джоузи затананиква траурния марш.

На Гуенди ѝ се приисква да я удари, да я зашлеви по красивото луничаво лице, ала не може да повдигне ръцете си. Цялото ѝ тяло е вцепенено. След малко налага на краката си да се раздвижат, излиза от училището и тръгва към колата си. Прибира се направо вкъщи и се заключва в стаята си.

21.

„Аз съм виновна — за стотен път си помисля Гуенди, докато спира на паркинга в Развлекателния парк «Касъл Вю». Наближава полунощ и наоколо няма други коли. — Ако бяхме останали приятелки...“

Каза на родителите си, че с няколко съученички ще спят у Маги Бийн — щели да си разказват случки и да си спомнят за Олив, за да се подкрепят взаимно в скръбта си, — и те ѝ повярваха. Майка ѝ и баща ѝ не разбират, че двете с Олив отдавна са престанали да движат заедно. Повечето момичета, с които сега другарува Гуенди, няма да познаят Олив даже да се сблъскат с нея. Освен някое кратко „здрости“ из училищните коридори или случайна среща в супермаркета двете не са разговаряли от шест-седем години. Накрая се бяха помирили след спречкването в стаята на Гуенди, ала оттогава нищо не е същото. И честно казано, Гуенди е доволна. Олив беше започнала да става прекалено чувствителна, по дяволите, искаше да ѝ се обръща прекалено много внимание, просто беше прекалено... Олив.

— Аз съм виновна — промълвява Гуенди, докато слиза от колата. Ще ѝ се да вярва, че това просто са юношески угризения — тийнейджърският комплекс „Аз съм в основата на всичко“, както го нарича баща ѝ, — обаче нещо не се получава. Защото съзнава, че ако двете бяха останали близки, сега Олив щеше да е жива.

Нощта е безлунна и тя е забравила да си вземе фенерче, ала това няма значение. Гуенди бързо закрачва към Стълбището на самоубийците, без да знае какво ще прави там.

Още не е стигнала до средата на парка, когато разбира, че изобщо не ѝ се ходи при Стълбището на самоубийците. Всъщност не иска да го види никога повече. Защото я е страх — това е безумно, но в мрака има силата на истина, — че там може да срещне Олив. Олив с разбита глава и провиснало над бузата око. Ами ако Олив я бутне? Или я уговори да скочи?

Гуенди се завърта кръгом, връща се, качва се на хубавичката си малка „Фиеста“ и се прибира вкъщи. Хрумва й, че може да се погрижи вече никой да не скача от онова стълбище.

22.

КАСЪЛ РОК КОЛ

СЪБОТНО ИЗДАНИЕ — 26 МАЙ 1979 Г.

В петък, 25 май, между 1 и 6 часа през нощта, е била унищожена част от североизточния ъгъл на Развлекателния парк „Касъл Вю“. Срутило се е историческото стълбище с наблюдателната платформа заедно с два декара щатска земя, превръщайки се в озадачаващи купища желязо, бетон и отломки.

Представители на различни институции продължават огледа на мястото, за да определят дали срутването е естествено, или е резултат от човешка дейност.

„Случаят е адски странен и още е рано за заключения — коментира касълрокият шериф Джордж Банърман. — Не ни е известно дали в района е имало слабо земетресение, или пък някой е извършил саботаж. Повикахме специалисти от Портланд, но те ще пристигнат чак утре сутрин и е по-добре да почакаме дотогава, преди да правим други изявления“.

В Касъл Вю неотдавна се разигра трагедията със седемнайсетгодишната ученичка, чието тяло беше открито в подножието на скалите...

23.

През следващите дни Гуенди е болна. Господин и госпожа Питърсън смятат, че температурата и стомашното ѝ разстройство се дължат на скръбта ѝ, но тя знае, че не е така. От кутията е. Това е цената, която трябва да плати, задето е натиснала червеното копче. Когато беше чула тътена на срутвачите се скали, трябваше да изтича в банята и да повърне.

В понеделник сутрин успява да вземе душ и да се облече, за да иде на погребението на Олив, ала единствено заради настояването на майка ѝ. Ако остане на нея, изобщо няма да излезе от стаята си. Може би чак докато навърши двайсет и четири.

В църквата има места само за правостоящи. Там са повечето от Касълрокската гимназия — както учители, така и ученици; даже Франки Стоун е там и се подхилва в дъното — и Гуенди ги мрази всичките, задето са дошли. Никой от тях не е харесвал Олив. Никой от тях дори не я е *познавал*.

„Да, също като *мене* — помисля си тя. — Но аз поне направих нещо по въпроса. Та така. Повече никой няма да скочи от онова стълбище. Никога“.

Докато се връща от гроба към колата на родителите си след службата, някой я извиква. Тя се обръща и вижда бащата на Олив.

Господин Кепнис е нисък и набит, с румени бузи и дружелюбни очи. Гуенди винаги го е обожавала и има особена връзка с него, може би защото и двамата са носили тежкото бреме на наднорменото тегло или защото господин Кепнис е един от най-милите хора, които познава.

По време на церемонията тя се е държала, но сега, докато бащата на Олив се приближава с протегнати ръце, не издържа и се разридава.

— Успокой се, миличка. — Господин Кепнис я притиска в мечешката си прегръдка. — Ще мине.

Гуенди клати глава.

— Не... — По лицето ѝ се размазват сълзи и сополи. Тя ги избърсва с ръкав.

— Чуй ме. — Господин Кепнис се навежда и повдига брадичката ѝ. Не е редно бащата да утешава приятелката — *бившата* приятелка, — ала той прави тъкмо това. — Ще мине. Знам, че в момента не ти се струва така, но просто ще мине. Разбираш ли?

Гуенди кимва и прошепва:

— Разбирам.

Единственото ѝ желание е да се прибере вкъщи.

— Ти ѝ беше най-добрата приятелка на света, Гуенди. След някоя и друга седмица може би ще ни дойдеш на гости. Ще поседим заедно, ще обядваме и ще си поприказваме. Мисля, че на Олив би ѝ харесало.

Това вече ѝ идва много и Гуенди не може да го понесе. Откъсва се от обятията му и побягва към колата. Родителите ѝ се опитват да я извинят и тръгват след нея.

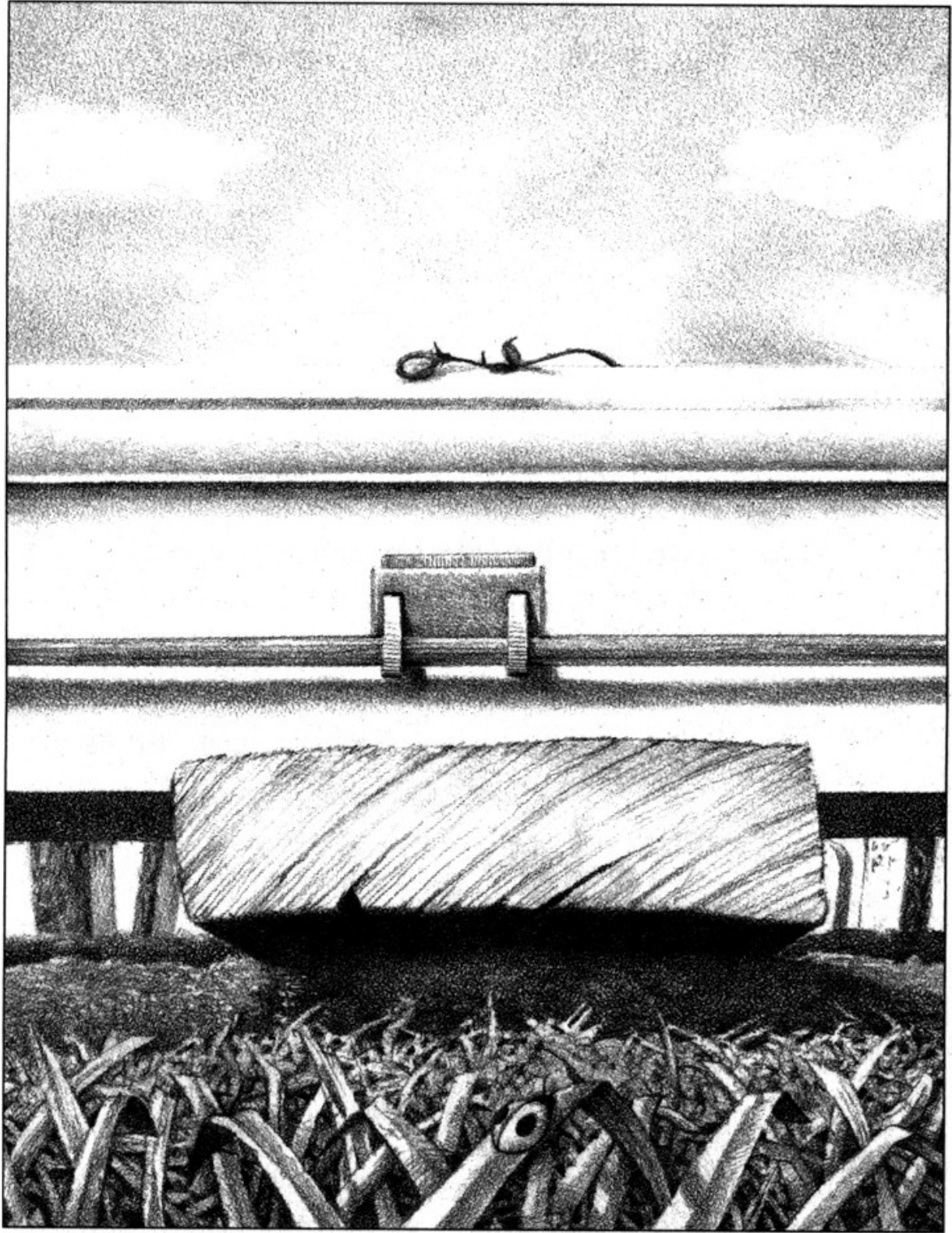
Заради трагедията училището свършва два дни по-рано. Гуенди прекарва по-голямата част от следващата седмица завита с одеяло на дивана в дневната. Често има кошмари — в най-ужасните сънува мъж с черен костюм и бомбе и с лъскави сребърни монети вместо очи — и плаче насън. Страх я е, че в тези моменти може да бълнува. Страх я е, че родителите ѝ ще я чуят.

Накрая температурата спада и Гуенди се връща в света. През по-голямата част от лятната ваканция работи колкото може повече в снейкбара. Когато е свободна, тича по нажежените от слънцето касълрокси улици или слуша музика в стаята си. Само и само умът ѝ да не остава бездееен.

Кутията с копчетата си остава скрита в дъното на гардероба ѝ. Гуенди още мисли за нея — божичко, само как мисли! — но вече не иска да има нищо общо с това нещо. Нито с шоколадчетата, нито със сребърните монети и най-малко с проклетите копчета. През повечето време мрази кутията и всичко, за което ѝ напомня тя, и си фантазира как ще се отърве от нея. Как ще я разбие с чук или ще я увие в одеяло и ще я изхвърли на бунището.

Ала знае, че не може да го направи. „Ами ако я намери някой друг? Ами ако някой друг натисне някое копче?“

Оставя я в сумрака на гардероба си да събира паяжини и прах. „Не ми пука, даже да изгние“ — мисли си.

24.

Гуенди се пече на слънце в задния двор и слуша Боб Сийгър и Силвър Булит Бенд на уокмен „Сони“. Майка ѝ идва при нея с чаша ледена вода, подава ѝ я и сяда на края на шезлонга.

— Добре ли си, миличка?

Гуенди смъква слушалките и отпива.

— Да.

Госпожа Питърсън я поглежда втренчено.

— Е, може и да не съм съвсем добре, но се оправям.

— Надявам се. — Госпожа Питърсън стиска леко крака ѝ. — Знаеш, че сме до теб, ако искаш да си поговорим. За каквото и да е.

— Знам.

— Ужасно си мълчалива напоследък. Безпокоим се за тебе.

— Ами... много ми се струпа.

— Още ли не си готова да се обадиш на господин Кепнис?

Гуенди не отговаря, само поклаща глава. Госпожа Питърсън се изправя.

— Запомни едно.

— Какво?

— Ще мине. Всичко ще се оправи.

Почти същото е казал и бащата на Олив.

Гуенди се надява да е вярно, но изпитва известни съмнения.

— Мамо?

Госпожа Питърсън спира и се обръща към нея.

— Обичам те.

25.

Оказва се, че господин Кепнис е сбъркал, а госпожа Питърсън е била права. Не че минава, но все пак нещата се оправят.

Гуенди се запознава с едно момче.

Казва се Хари Стрийтър. Осемнайсетгодишен, висок, красив и забавен. Не е от Касъл Рок (семейството му се е пренесло тук само преди няколко седмици, след като са прехвърлили баща му на работа в града) и макар историята да не е класически пример на любов от пръв поглед, много се доближава.

Докато Гуенди е на работа в снекбара и обслужва клиентите с кутии пуканки с масло, карамелени лакомства и галони безалкохолно, влизат Хари и по-малкият му брат. Тя веднага го забелязва, както и той — нея. Когато идва неговият ред на опашката, припламва искра и нито един от двамата не успява да произнесе цяло изречение.

Хари се връща на другата вечер, този път сам, въпреки че още дават „Ужасът в Амитивил“ и „Фантомът“, и отново изчаква реда си. И след като си поръчва малка кутия пуканки и безалкохолно, иска телефонния ѝ номер.

Обажда се следобед на другия ден и същата вечер я взима с малиновочервен „Мустанг“ кабрио. С русата си коса и сините си очи прилича на кинозвезда. На първата си среща отиват на боулинг и хапват пица, пързалят се с ролкови кънки на втората и оттогава са неразделни. Пикници край езерото Касъл, едnodневни екскурзии до музеите и големия мол в Портланд, кино, разходки. Даже тичат заедно — при това в свършен синхрон.

Преди края на ваканцията Гуенди вече носи на шията си сребърна верижка с училищния пръстен на Хари и се чуди как да заговори майка си за средствата за предпазване от забременяване. (Този разговор ще се проведе чак два месеца след началото на учебната година, но когато най-после се решава, Гуенди с облекчение установява, че майка ѝ не само проявява разбиране, но дори се обажда и ѝ записва час при доктора — давай, мамо!)

Има и други промени. За ужас на треньорите и съотборниците ѝ Гуенди се отказва от последния си сезон в момичешкия футболен тим. Просто сърцето ѝ не бие в тази тоналност. Пък и Хари не е спортист, а сериозно се занимава с фотография, и така могат да прекарват повече време заедно.

Гуенди не си спомня някога да е била толкова щастлива. Кутията с копчетата все още изплува в мислите ѝ, ала сякаш всичко това е някакъв сън от детството ѝ. „Господин Фарис. Шоколадовите животинчета. Сребърните долари. Червеното копче. Дали наистина бяха истински?“

Не може да става и дума обаче да се откаже от леката атлетика. Към края на ноември започва сезонът на трибоя на закрито и тя е готова. Хари е на трибуната на всяко състезание, снима и я аплодира. Въпреки че е тренирала през цялото лято и началото на есента, Гуенди разочароващо финишира на четвърто място в окръжния турнир и за пръв път в гимназиалната си „кариера“ не се класира за щатския. Освен това сред оценките ѝ за срока в края на декември има две петици. На третата сутрин от коледната ваканция тя се събужда и се затътря към тоалетната в коридора да се изпикае. Когато свършва, избутва с десния си крак кантара изпод тоалетната масичка и стъпва отгоре. Инстинктът ѝ не я е подвел — качила е почти три килограма.

26.

Първата мисъл на Гуенди е да изтича по коридора, да се заключи в стаята си, да извади кутията с копчетата, да дръпне лостчето и да лапне вълшебното шоколадче. Почти чува виковете в главата си: „Гудиър! Гудиър! Гудиър!“

Ала не го прави.

Затваря капака на тоалетната чиния и сяда. „Да видим сега — провалих лекоатлетическия си сезон, получих две петици за срока (дори едва е изкарала едната, макар че родителите ѝ не знаят) и надебелях (почти три кила!) за пръв път от години, а още съм пощастлива от всякога“.

„Нямам нужда от това — мисли си Гуенди. — Нещо повече, не го искам“.

Откритието я замайва, сърцето ѝ се изпълва с радост и тя се връща в стаята си с бодра крачка и широка усмивка.

27.

На другата сутрин се събужда в гардероба.

Прегърнала е кутията с копчетата като верен любим и десният ѝ палец е на сантиметър от черното копче.

Сподавя вика си и рязко отдръпва ръка, измъква се заднишком като рак от гардероба. След като се отдалечава на безопасно разстояние, се изправя и забелязва нещо, от което ѝ се завива свят: тясната дървена поличка на кутията се е отворила. Върху нея лежи шоколадово животинче — папагал, всяко перце е изваяно идеално.

Повече от всичко ѝ се приисква да избяга от стаята, да затръшне вратата и никога да не се върне — ала знае, че не може да го направи. Тогава какво *може*?

Приближава се крадешком към кутията. Когато е на метър от нея, в главата ѝ изниква образ на див звяр, спящ в леговището си, и тя си помисля: „Кутията не само дава способности — самата тя е сила“.

— Аз няма... — прошепва Гуенди. „Какво няма?“ — Няма да се поддам.

И преди да е изгубила смелост, се хвърля и грабва шоколадчето от поличката. Излиза от стаята заднишком, защото я е страх да се обърне с гръб към кутията, бързо отива в тоалетната, хвърля папагала в чинията и пуска водата.

И известно време всичко е наред. Гуенди си мисли, че кутията с копчетата е заспала, обаче не се доверява на това, изобщо. Защото знае, че кутията винаги я дебне.

28.

В началото на последния срок в гимназията се случват две събития, които променят живота ѝ: молбата ѝ да следва психология в Университета „Браун“ е одобрена веднага и тя за пръв път спи с Хари.

През последните няколко месеца е имало няколко фалстарта — Гуенди взима противозачатъчни горе-долу от толкова време, — но всеки път не е съвсем готова и галантният Хари Стрийтър не настоява. Работата най-после става в осветената със свещи спалня на Хари в една петъчна вечер, когато е голямото парти в службата на баща му, и е точно толкова неловко и чудесно, колкото се очаква. За да внесат необходимото усъвършенстване, следващите две вечери го правят пак на задната седалка в мустанга на Хари. Там е тясно, но става все по-добре.

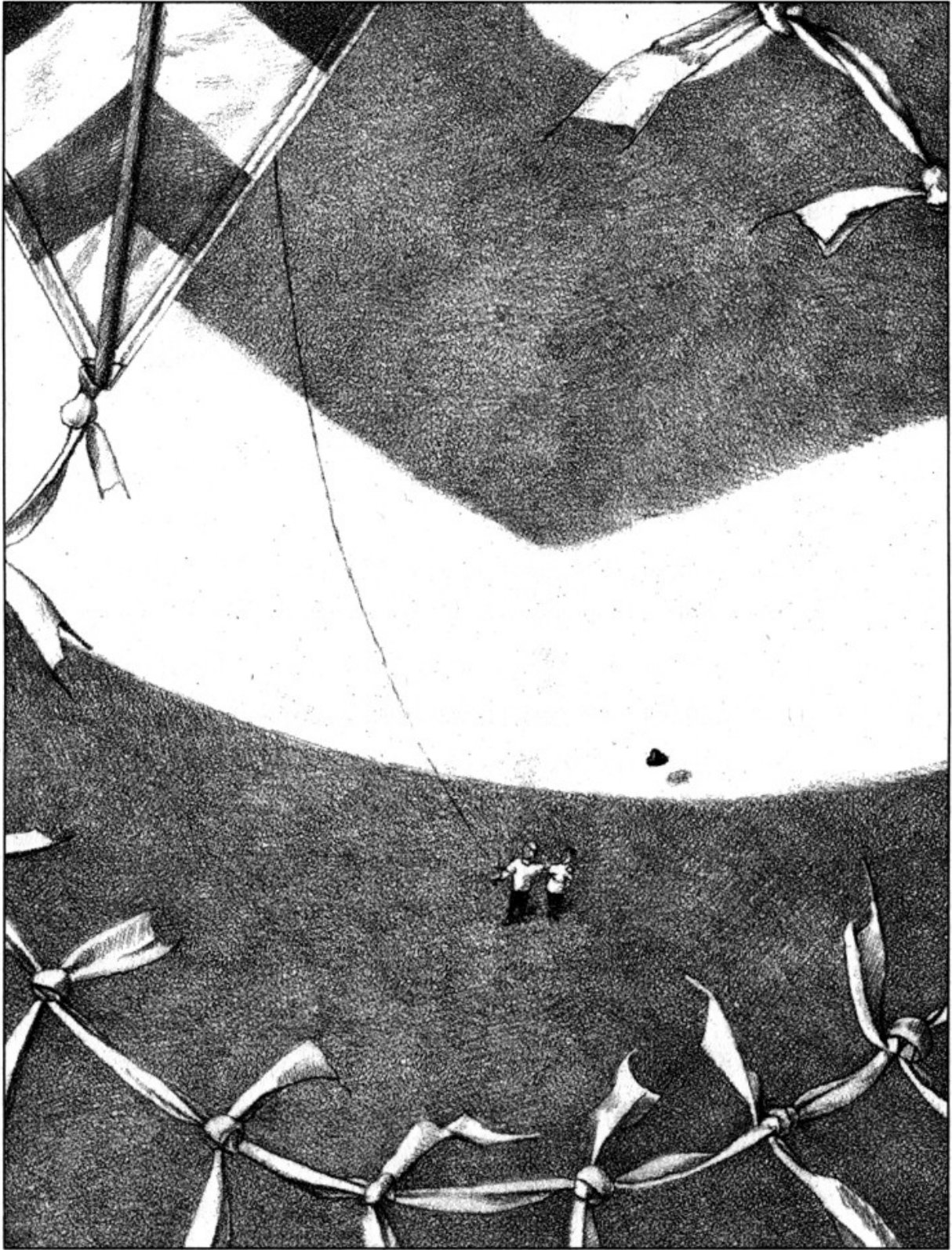
През пролетта Гуенди отново започва да тренира на открито и в първите две състезания се класира в челната тройка. Всичките ѝ оценки са шестици (въпреки че успехът ѝ по история малко се колебае) и не се е теглила от коледната ваканция. Приключила е с тези глупости.

От време на време все още сънува кошмари (най-ужасният продължава да е за добре облечения мъж със сребърни монети вместо очи) и знае, че кутията с копчетата иска да си я върне, ала се опитва да не размишлява за това. Повечето ѝ дни са успешни, благодарение на Хари и на новия ѝ живот, както вече го нарича. Често си мечтае отново да се появи господин Фарис, да си вземе кутията и да я освободи от отговорността. Или кутията накрая да я забрави. Това би прозвучало глупаво на всеки друг, но Гуенди е започнала да вярва, че кутията в известен смисъл е жива.

Ала не би. Установява го един ветровит пролетен следобед през април, докато с Хари пускат хвърчило на гимназиалното бейзболно игрище (Гуенди много се беше зарадвала, когато той се появи у тях с хвърчилото). Тя забелязва нещо малко и тъмно да излиза от горичката край училището. Зайче или мармот. Но когато се приближава — и изглежда, че то се насочва право към тях, — Гуенди разбира, че това изобщо не е животно. А бомбе.

Широко усмихнат, Хари държи макарата и втренчено гледа нагоре към червено-бяло-синьото хвърчило. Изобщо не забелязва черното бомбе, което идва към тях, при това като се движи срещу вятъра. Не забелязва как бомбето забавя ход, после изненадващо променя посоката си и описва пълен кръг около ужасеното му гадже — все едно я целува за поздрав: „Хей, много се радвам да те видя пак!“ — преди да се скрие зад пейките покрай линията на трета база.

Хари не забелязва нито едно от тези неща, защото в Касъл Рок е разкошен пролетен следобед, той пуска хвърчило с любовта на младия си живот и всичко е свършено.

29.

Първата половина на май изтича в хаос от уроци, контролни и планове за завършването. От меренето на шапки и тоги до пращането на уведомления по пощата и последните приготовления за абитуриентския бал. Финалните изпити са насрочени за предпоследната седмица на май, а официалната церемония за завършването ще се проведе на футболното игрище следващия вторник, 27-и.

Гуенди и Хари са се уговорили за всичко. След церемонията ще се преоблекат и ще отидат у Бриджет Дежардин на най-големия и най-хубав абитуриентски купон в училището. На другата сутрин само двамата ще заминат на едноседмичен къмпинг в Каско Бей. Когато се върнат, Гуенди ще работи в снекбара, а Хари — в железарията. В началото на август — десетдневна ваканция на море със семейството на Хари. После в университета (Гуенди в „Браун“, Хари в недалечния Провидънс) — начало на вълнуваща нова глава от живота им. Няма търпение.

Гуенди знае, че ще трябва да реши какво да прави с кутията, когато дойде време да замине за университета, но дотогава остават месеци и тази вечер не е от първостепенна важност. Най-важното решение в момента е с каква рокля да отиде на купона у Бриджет.

— Господи боже — усмихнато изпъшква Хари. — Просто избери някоя най-последно! Или ела както си сега. — „Както си сега“ означава по сутиен и бикини.

Гуенди го сръгва в ребрата и прелиства следващата страница на каталога.

— Лесно ти е да говориш така, господинчо. Ти ще дойдеш по дънки и тениска и пак ще изглеждаш като манекен.

— И ти изглеждаш като манекенка, както си по бельо.

Лежат по корем на нейния креват. Хари си играе с косата ѝ, Гуенди разглежда лъскавия каталог на „Браун“. Господин и госпожа Питърсън са на вечеря у едни съседни на същата улица и ще закъснеят.

Гуенди и Хари бяха пристигнали преди час и Гуенди с известна изненада установи, че не се налага да използва ключа си. Входната врата не само не беше заключена, но и зееше. (Баща ѝ държи да заключват и често повтаря, че Касъл Рок вече не е някогашното провинциално градче.) Ала всички забравят разни неща, пък и татко ѝ вече не е много млад. И тъй като всичките им мисли бяха насочени към купона — да не споменаваме за трийсетте минути блаженство в леглото преди това, — те не забелязаха няколкото тресчици, които стърчаха около ключалката. И следите от лост.

— Хайде де, ти си страхотна, както и да си облечена — увещава я Хари.

— Просто не мога да реша дали да отида с официална рокля без презрамки или с нещо дълго, свободно и лятно. — Гуенди хвърля каталога на пода и се изправя. — Добре, ще те оставя ти да избереш. — Отива при гардероба, отваря вратата... и го подушва още преди да го види: бира, цигари и паническа пот.

Понечва да се извърти и да повика Хари, но закъснява. Две силни ръце се протягат от сенките и закачените дрехи и я повалят на пода. Тя най-последно възвръща дар слово.

— Хари!

Той вече е скочил от леглото, хвърля се към нападателя ѝ и двамата почват да се търкалят сред купчини закачалки и блузи.

Гуенди притиска гръб към стената и с изумление вижда Франки Стоун с камуфлажен панталон, тъмни очила и тениска, сякаш се мисли за войник на секретна мисия. Това е лошо, но има нещо още поужасно: на пода на гардероба, полузаровени под падналите дрехи, лежат сребърните монети... и кутията с копчетата. Франки сигурно я е намерил, докато е причаквал Гуенди. Или докато е чакал Хари да си тръгне.

Дали е натиснал някое копче?

Може би Африка вече я няма? Или Европа?

Двете момчета се блъсват в нощното шкафче. Отгоре им се посипват четки за коса и гримове. Шпионските очила на Франки отхвърчават настрана. Хари е по-тежък от него с почти петнайсет килограма и приковава мършавата отрепка към пода.

— Гуен? — Гласът му е съвсем спокоен. — Обади се в полицията. Аз ще държа тоя мръсен скапа...

Но в този момент настава истински ад. Франки е слаб, Франки не е от най-мускулестите, ала същото може да се каже за някоя змия. И движенията му наистина приличат на змийски. Той се извива и забива коляно в чатала на Хари. Хари изпъшква и се килва напред. Франки откопчва едната си ръка, изпъва показалеца и средния си пръст и ги забива в очите на Хари. Хари изкрещява, притиска ръка към лицето си и се свлича настрани.

Гуенди се изправя — и вижда, че Франки се приближава. Посяга към нея и в същото време се опитва да измъкне нещо от джоба на камуфлажния си панталон. Преди да успее да я хване, Хари отново се хвърля върху него и двамата политат в гардероба, падат и повличат още рокли, поли, панталони и блузи. Гуенди вижда само камара дрехи, която сякаш диша.

После от купчината се появява ръка — мръсна ръка, върху която е татуирана синя паяжина. Отначало ръката опипва безцелно, после хваща кутията с копчетата. Гуенди се опитва да извика, ала безуспешно — гърлото ѝ съвсем се е стегнало. Кутията се спуска с единия ръб надолу. Веднъж... после втори и трети път. Първия път, когато улучва главата на Хари, звукът е приглушен от дрехите. Втория път е по-силен. Третия път ударът е последван от ужасяващо изпращяване, като от строшен клон. Целият ръб на кутията е в кръв и косми.

Дрехите се надигат и се свличат настрани. Изпод тях се появява Франки, все още с кутията в татуираната си ръка. Ухилил се е. Зад него тя вижда Хари. Очите му са затворени, устата му е зяпнала.

— Нямам представа какво е това, хубавице, обаче с него се удря адски добре.

Гуенди се хвърля покрай него. Той не се опитва да ѝ попречи. Тя коленичи до Хари и повдига главата му с едната си ръка, а другата си длан доближава към устата и носа му. Но вече знае. По-рано кутията е била лека, ала тази вечер за известно време е станала тежка, защото е искана да е тежка. Франки Стоун е разбил с нея черепа на Хари Стрийтър. Върху дланта ѝ не се усеща дъх.

— Ти го уби! Копеле мръсно, *ти го уби!*

— Ами, да, може. Няма значение. — Той като че ли не проявява никакъв интерес към трупа. Втренченият му поглед се плъзга по тялото на Гуенди и тя разбира, че Франки е луд. Кутия, която може да

унищожи света, е попаднала в ръцете на побъркан, който се мисли за командос, тюлен или нещо подобно. — Какво е това? Освен че там си криеш сребърните долари де? Колко струват те, Гуени? И какво се прави с тия копчета?

Франки докосва зеленото, после лилавото и когато мръсният му палец се насочва към черното, Гуенди прави единственото, което ѝ хрумва. Всъщност направо действа, без да мисли. Сутиенът ѝ се закопчава отпред и тя го разкопчава.

— С кои копчета искаш да си поиграеш, с тези на кутията ли, или с моите?

Франки се ухилва, оголва зъби, от които и най-закоравелият зъболекар ще потръпне и ще се извърне. Бърка в джоба си и изважда нож. Прилича на ножа на Лени, но без гравирания девиз „Semper Fi“.

— Марш на кревата, кралице на бала! Не си прави труда да си сваляш гащичките. Искам да ти ги отрежа. Ако лежиш съвсем неподвижно, може и да не те порежа.

— Той ли те прати? — пита Гуенди. Клекнала е на пода, така че да скрие гърдите си с колене. Ако извади поне малко късмет, побърканото копеле само ще я види гола, нищо повече. — Господин Фарис ли те прати да вземеш кутията? Иска да я вземеш *ти*, така ли? — Трудно ѝ е да го повярва, въпреки че всичко навежда на това заключение.

Той се намръщва.

— *Кой* господин?

— Фарис. С черен костюм. И е малко черно бомбе, което ходи където си поиска.

— Не познавам никакъв господин Фа...

И тогава тя се хвърля напред, пак без да мисли... но по-късно ще ѝ хрумне, че кутията може да е мислила вместо нея. Франки се ококорва и ръката му с ножа се стрелва, пронизва ходилото ѝ и острието излиза от другата страна с фонтан от кръв. Гуенди с крясък забива петата си в гърдите му и го блъсва към гардероба. Грабва кутията, натиска червеното копче и крещи:

— Дано изгниеш в ада!

30.

Гуенди Питърсън завършва „Браун“ с отличие през юни 1984-та. След последната пролет в гимназията за нея вече няма лека атлетика — раната ѝ се е инфектирала, докато е лежала в болницата, и макар че накрая се е оправила, Гуенди е изгубила част от ходилото си. Още накуцва, въпреки че вече почти не се забелязва.

След церемонията Гуенди отива на вечеря с родителите си и тримата си прекарват чудесно. Господин и госпожа Питърсън дори нарушават дългото си въздържание с бутилка шампанско, за да вдигнат наздравица за дъщеря си, която се готви за докторантура в Колумбийския университет или — може би — за курс по творческо писане в Университета на Айова. Тя смята, че е готова да напише роман. Може би повече от един.

— Има ли мъж в живота ти? — пита я госпожа Питърсън. Лицето ѝ е зачервено и очите ѝ блестят от алкохола, от който е отвикнала.

Гуенди поклаща глава и се усмихва.

— В момента не.

Нито пък ще има в бъдеще, мисли си. Това място в живота ѝ вече е заето — от дървена кутия с осем копчета отгоре и по едно лостче от двете страни. От време на време изяжда по някое шоколадче, но от години не е дърпала дясното лостче. Натрупаните преди сребърни долари вече ги няма, продавала ги е по един или два за книги и за наема (господи, какъв лукс е да имаш самостоятелен апартамент). И е сменила фиестата със субару „Аутбак“ (което вбеси майка ѝ, но после ѝ мина).

— Е, има време за това — произнася се господин Питърсън.

— Да — усмихва се Гуенди. — Имам много време.

31.

Ще прекара лятото в Касъл Рок, затова когато родителите ѝ се връщат в хотела си, тя събира последния си багаж — слага кутията с копчетата на дъното на куфара. Докато следваше в „Браун“, пазеше това ужасно нещо в сейф в „Банк ъв Роуд Айланд“. Искане ѝ се по-рано да се е сетила, но когато получи кутията, Гуенди беше още дете, *дете*, по дяволите, а какво знаят децата? Децата крият ценностите си в хралупи, в кухни в стените на мазета, които често се наводняват, или в гардероби. В *гардероби*, за бога! Когато иде в Колумбия (или Айова, ако я приемат в курса), пак ще заключи кутията в сейф и ако остане на нея, тя може да си стои там завинаги.

Преди лягане решава да хапне кекс с чаша мляко. Стига само до дневната и се заковава на място. На бюрото, на което е учила през последните две години, до снимката на Хари Стрийтър, има черно бомбе. Гуенди не се съмнява, че е същото, което е видяла в деня, в който с Хари бяха пукали хвърчилото на бейзболното игрище. Толкова щастлив ден. Може би последният щастлив ден.

— Ела тук, Гуенди — извиква от кухнята господин Фарис. — Ела и седни при мен.

Тя влиза в кухнята. Чувства се като гостенка в собственото си тяло. До масата седи господин Фарис с чистичкия си черен костюм и не изглежда нито ден по-стар. Пред него има парче кекс и чаша мляко. Собственият ѝ кекс и мляко я очакват.

Той я измерва с поглед от глава до пети, но — също като онзи ден преди десет години, когато се бяха срещнали в парка над Стълбището на самоубийците, — без неприлични намерения.

— Каква прекрасна млада жена си станала, Гуенди Питърсън!

Тя не му благодари за комплимента, но сяда. Този разговор всъщност е трябвало да се проведе отдавна. Той обаче сигурно не смята така — хрумва ѝ, че господин Фарис има собствен график и винаги го спазва.

— Заключих на излизане — казва Гуенди. — Винаги заключвам. И когато се прибрах, вратата пак беше заключена. Винаги проверявам.

Придобих този навик в деня, в който умря Хари. Знаете ли за Хари? Щом сте знаели, че искам кекс с мляко, предполагам, че знаете и това.

— Разбира се. Знам страшно много за тебе, Гуенди. Що се отнася до ключалките... — Той маха с ръка: „Остави тия глупости“.

— За кутията ли сте дошли? — Тя съзнава, че гласът ѝ едновременно изразява нетърпение и неохота. Странна комбинация, която обаче ѝ е добре позната.

Мъжът не обръща внимание на въпроса ѝ, поне засега.

— Както казах, знам страшно много за тебе, но не знам точно какво се е случило в деня, в който оня Стоун е дошъл у вас. С кутията винаги настъпват кризисни ситуации — часът на истината, така да се каже, — и тогава изгубвам способността си да... виждам. Разкажи ми какво се случи.

— Налага ли се?

Той вдига ръка и я завърта: „От тебе зависи“.

— Не съм го разказвала на никого.

— Няма и да го разкажеш, предполагам. Това е единственият ти шанс.

— Казах, че се надявам да изгние в ада, и в същия момент натиснах червеното копче. Нямах предвид буквално, но той току-що беше убил момчето, което обичах, току-що беше забил ножа си в ходилото ми, мамка му, и просто го казах. Не съм си и мислила, че той наистина ще...

Само че наистина се беше случило точно така.

Тя млъква и си спомня. Лицето на Франки първо започна да почернява, очите му отначало помътняха, после увиснаха от орбитите. Устата му се отпусна, долната му устна се обърна навън като сенник с развалена пружина. Викът му — от изненада, болка или и двете? — отнесе зъбите от разлагащите му се венци като жълто-черен гейзер. Долната му челюст се откачи, брадичката падна чак до гърдите му, гърлото му се разтвори с отвратителен звук като от раздран плат. Бузите му се разпаднаха като изгнили платна, отделяйки реки гной...

— Не знам дали е изгнил в ада, но определено изгни — казва Гуенди. Отмества кекса настрана. Вече не ѝ се яде.

— Каква история измисли? — осведомява се господин Фарис. — Разкажи ми. Трябва да си я измислила удивително бързо.

— Не знам дали съм я измислила. Винаги съм се питала дали кутията не мисли вместо мене.

И зачаква той да ѝ отговори. Той обаче мълчи, затова Гуенди продължава:

— Затворих очи и пак натиснах червеното копче, като си представях, че Франки го няма. Максимално се съсредоточих върху това и когато отново отворих очи, в гардероба беше само Хари. — Тя зачудено поклаща глава. — Получи се.

— Разбира се, че се е получило — казва господин Фарис. — Червеното копче има... многостранни способности, нали може да се каже така? Да, може. Обаче за десет години ти го натисна само няколко пъти, което показва, че си личност със силна воля и още по-силно самообладание. Поздравявам те за това. — И той вдига наздравица с чашата си мляко.

— Не биваше да го натискам нито веднъж — отвърща Гуенди. — Аз съм виновна за трагедията в Джоунстаун.

— Имаш прекалено високо мнение за себе си — рязко я смъмря той. — Джим Джоунс е виновен за Джоунстаун. „Преподобният“ беше абсолютно побъркан. Параноик с едипов комплекс и гибелно самомнение. Що се отнася до твоята приятелка Олив, знам, че винаги си изпитвала угризения за самоубийството ѝ, но ти не си виновна, уверявам те. Олив си имаше ПРОБЛЕМИ. Ти ги наричаше така.

Гуенди го зяпва смаяно. До каква степен е надничал в живота ѝ като някакъв перверзник (като Франки Стоун например), който рови в чекмеджето с бельото ѝ?

— Един от тези проблеми беше пастрокът ѝ. Той... как да се изразя? *Забавляваше* се с нея.

— Сериозно ли говорите?

— Напълно. А истината за младия господин Стоун ти е известна.

Известна ѝ е. Полицията го е свързала най-малко с четири изнасилвания и два опита за изнасилване в района на Касъл Рок. Може би също с изнасилването и убийството на едно момиче в Клийвс Милс. Ченгетата се колебаят за последния случай, но Гуенди е сигурна, че е бил той.

— Стоун от *години* имаше патологична фиксация върху тебе, Еуенди, и получи точно каквото заслужаваше. Той е виновен за смъртта на твоя господин Стрийтър, а не кутията с копчетата.

Тя почти не го чува. Спомня си нещо, което обикновено изхвърля от ума си. Освен в сънищата си — тогава няма как.

— Казах на полицията, че Хари е попречил на Франки да ме изнасили, че са се сбили, Франки го е убил и е избягал. Сигурно още го издирват. Скрих кутията и монетите в скрина си. Мислех да потопя една обувка с висок ток в кръвта на Хари, за да обясня... раните му... но не успях да се насиля да го направя. В крайна сметка нямаше значение. Просто решиха, че Франки е отнесъл оръжието на убийството със себе си.

Господин Фарис кимва.

— Думите „всичко е добре, когато свършва добре“, не са много подходящи в този случай, но все пак.

На лицето ѝ се изписва горчива усмивка, от която тя изглежда много по-стара от двайсет и двете си години.

— От вашите уста всичко звучи толкова хубаво... Като че ли съм била света Гуенди. Знам, че не е така. Ако не ми бяхте дали тая проклета кутия, всичко щеше да е различно.

— Ако не бяха взели Лий Харви Осуалд на работа в оня тексаски склад за учебници, Кенеди щеше да си доизкара мандата — отвърща мъжът. — Можеш да поставяш „ако“ пред всичко, докато се побъркаш, момичето ми.

— Извъртайте го както щете, господин Фарис, но ако не ми бяхте дали кутията, Хари щеше да е жив. Олив също.

Той се замисля.

— Хари ли? Да, може би. *Може би*. Олив обаче беше обречена. Ти не си виновна за нея, повярвай ми. — Фарис се усмихва. — А сега една добра новина! Ще те приемат в Айова! Първият ти роман... — Той се ухилва. — Е, нека е изненада. Ще ти кажа само, че когато ти връчват наградата, ще носиш най-хубавата си рокля.

— Каква награда? — Гуенди едновременно е смаяна и малко отвратена от алчността, с която посреща новината.

Господин Фарис отново махва с ръка.

— Вече ти казах достатъчно. Ако продължа, ще променя посоката на твоето бъдеще, тъй че не ме изкушавай, моля те. Може да се поддам, понеже те харесвам, Гуенди. Твоето владение на кутията беше... изключително. Знам какво бреме е било за тебе. Понякога е като да носиш невидима раница с камъни, но никога няма да узнаеш доброто,

което си сторила. Катастрофите, които си предотвратила. Когато се използва с лоши цели — нещо, което ти никога не си правила, между другото, даже експериментът ти с Гвиана беше от чисто любопитство, — кутията притежава невъобразима способност за зло. Когато я оставиш на мира, тя може да е могъща добра сила.

— Родителите ми бяха на път да станат алкохолици — казва Гуенди. — Като се замисля, почти съм сигурна в това. Обаче престанаха да пият.

— Да, и кой знае още колко по-ужасни неща може да е предотвратила кутията по време на твоето владение? И аз не знам. Масови убийства? Куфар-бомба на Гранд Централ Стейшън? Актът срещу държавен глава, който е можел да разпали Трета световна война? Не е предотвратила всичко — и двамата с тебе четем вестници, — но виж какво ще ти кажа, Гуенди. — Той се навежда напред и я приковава с поглед. — Предотвратила е много. *Много*.

— А сега?

— Сега ще съм ти благодарен, ако ми дадеш кутията с копчетата. Твоята работа приключи — поне тази част от работата ти. Имаш да казваш на света още много неща... и светът ще те изслуша. Ще забавляваш хората — това е най-голямата дарба, която може да има човек. Ще ги караш да се смеят, да плачат, да ахват, да *мислят*. Докато навършиш трийсет и пет, ще пишеш на компютър вместо на пишеща машина, но и двете са своеобразни кутии с копчета, какво ще кажеш? Ще живееш дълго...

— Колко? — Тя отново изпитва смесица от алчност и неохота.

— Няма да ти кажа. Но ще умреш, заобиколена от приятели, с красива нощница, поръбена със сини цветчета. В прозореца ти ще грее слънце и преди да склопиш очи, ще погледнеш навън и ще видиш ято птици, отлитащи на юг. Последен поглед към красотата на света. Ще изпиташ известна болка. Няма да е силна.

Той отхапва от кекса и се изправя.

— Много е вкусен, но вече закъснявам за следващата си среща. Кутията, ако обичаш.

— Кой ще я получи сега? Или и това не можете да ми кажете?

— Не съм сигурен. Държа под око едно момче в Пескадеро, градче на около час път южно от Сан Франциско. Никога няма да се

срещнеш с него. Надявам се да е също толкова добър пазител като тебе, Гуенди.

Господин Фарис се навежда и я целува по бузата. Допирът на устните му я изпълва с щастие, каквото винаги е изпитвала от шоколадовите животинчета.

— Тя е на дъното на куфара ми — казва Гуенди. — В спалнята. Куфарът не е заключен... макар да предполагам, че даже да беше, това нямаше да ви затрудни. — Засмива се, после става сериозна. — Просто... просто не искам повече да я докосвам, даже не искам да я виждам. Понеже иначе...

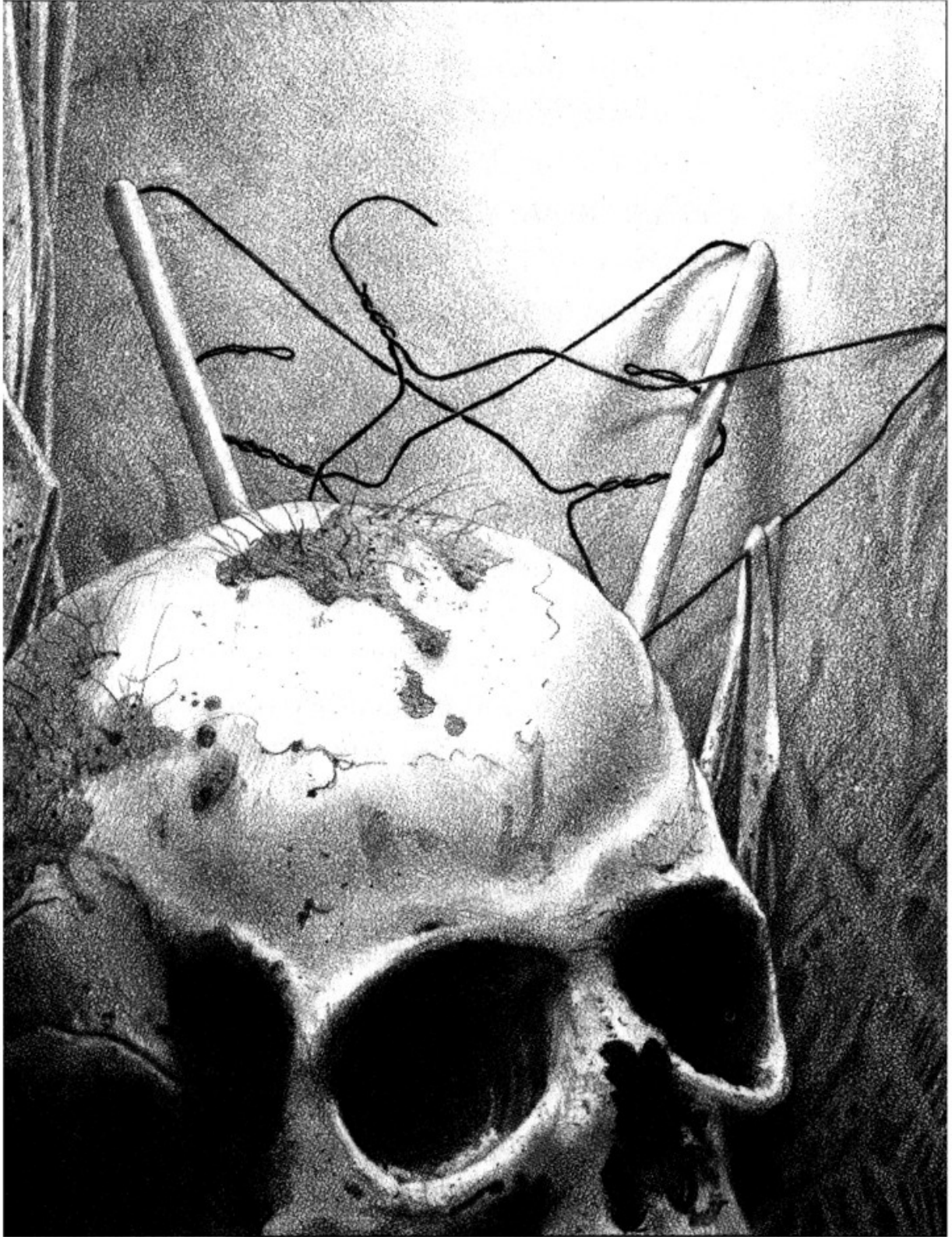
Той се усмихва, но само с устни.

— Понеже иначе може да поискаш да я задържиш.

— Да.

— Тогава остани тук. Дояж си кекса. Наистина си го бива.

И господин Фарис я оставя сама.

32.

Гуенди остава на масата. Изяжда си кекса на малки хапки и промива всяка с глътчица мляко. Чува изскърцването при отварянето на капака на куфара. Чува изскърцването при затварянето му. Чува двукратното изщракване при затварянето на ключалките. Чува стъпките на господин Фарис да се приближават към вратата на коридора, после спират. Дали ще се сбогува?

Не се сбогува. Вратата се отваря и тихо се затваря. Господин Ричард Фарис, с когото са се запознали на една пейка над Стълбището на самоубийците в Касъл Вю, е напуснал живота ѝ. Гуенди остава там още минута, дояжда последната хапка кекс и си мисли за книгата, която иска да напише, дълга сага за градче в Мейн, което много прилича на нейния роден Касъл Рок. Ще има любов и ужас. Още не е готова, но смята, че този момент ще дойде скоро — след две години, най-много пет. Тогава ще седне пред пишещата си машина — нейната кутия с копчета — и ще почне да ги натиска.

Накрая се изправя и отива в дневната. С жизнерадостна крачка. Вече се чувства по-лека. Малкото черно бомбе не е на бюрото ѝ, ала той все пак е оставил нещо — сребърен долар на Морган от 1891-ва. Гуенди го вдига и го завърта. Безупречно лъскавият метал отразява светлината.

Гуенди се засмива и пуска долара в джоба си.

ЗА АВТОРИТЕ

Стивън Кинг е автор на повече от петдесет книги, всички световни бестселъри. Сред последните му творби са трилогията за Бил Ходжис, „Панаирът на кошмарите“, „Възкресяване“, „Доктор Сън“ и „Под купола“. Книжният обзор на „Ню Йорк Таймс“ поставя романа му „11/22/63“ сред десетте най-добри книги за 2011 г., а „Лос Анджелис Таймс“ му връчва наградата за най-добър трилър и мистъри. Стивън Кинг е носител на Националния медал за изкуство (2014) и Медала за изключителен принос към американската литература на Националната книжна фондация (2003). Живее с жена си, писателката Табита Кинг, в Бангор, щата Мейн.

Произведения на Ричард Чизмар са публикувани в десетки издания, сред които „Елъри Куинс Мистъри Магазин“ и много томове на „25-те най-добри криминални и мистъри разкази на годината“. Носител е на две награди „Световно фентъзи“, четири награди на Международната гилдия на писателите на хорър и наградата на Управителния съвет на Асоциацията на писателите на историческа тематика. Неотдавна излезе третият му сборник с разкази, „Дългият декември“, за който бяха публикувани рецензии в „Киркъс“ и „Буклист“; публикуването му беше отбелязано и в „Ентъртейнмънт Уикли“. Творбите на Чизмар са превеждани на много езици в целия свят. Той участва в множество конференции като инструктор по творческо писане, гост-лектор, дискусант и почетен гост. За повече информация посетете неговия уебсайт: RichardChizmar.com.

Издание:

Автор: Стивън Кинг; Ричард Чизмар

Заглавие: Кутията на Гуенди

Преводач: Крум Бъчваров

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: сборник разкази; повести

Националност: американска

Печатница: „Мултипринт“ ООД

ISBN: 978-954-655-777-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/375>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.